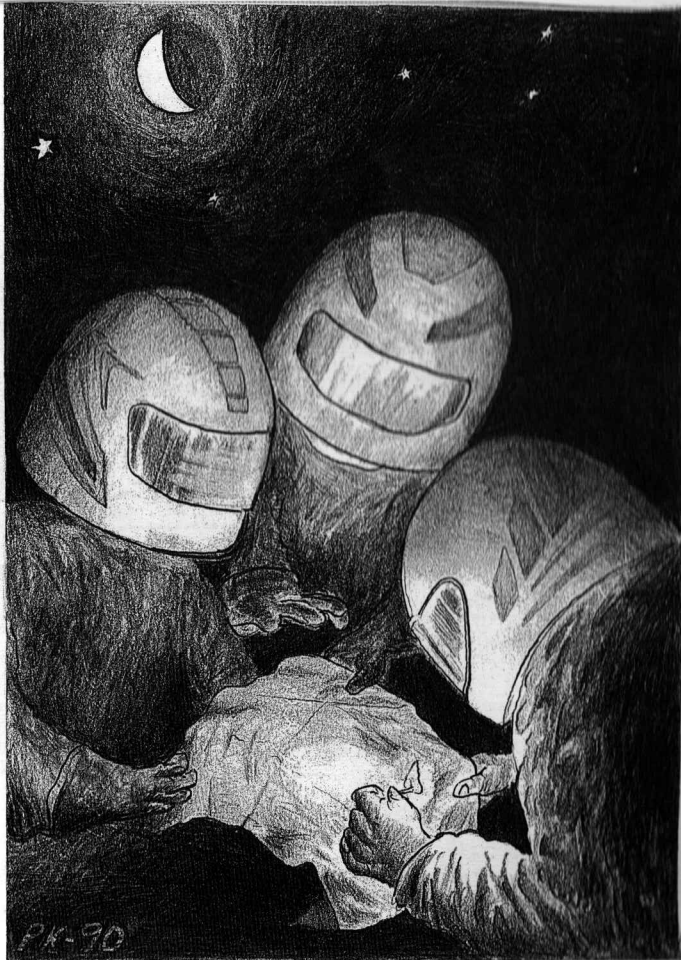

MP 69 ry

Jutta Nyquist
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA

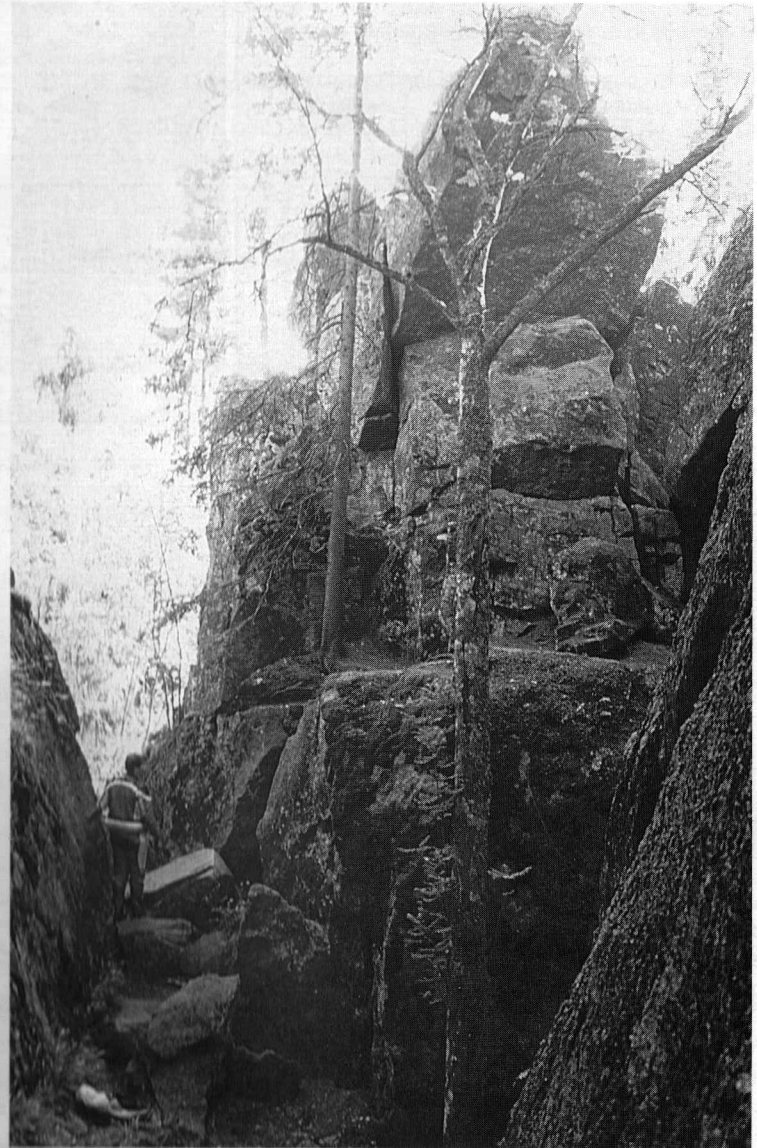
406 000 000 000251
HUHTANEN REIJO

Motoristi

MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 RY

N:0 5 LOKAKUU 1992

PYSTYMETTÄ

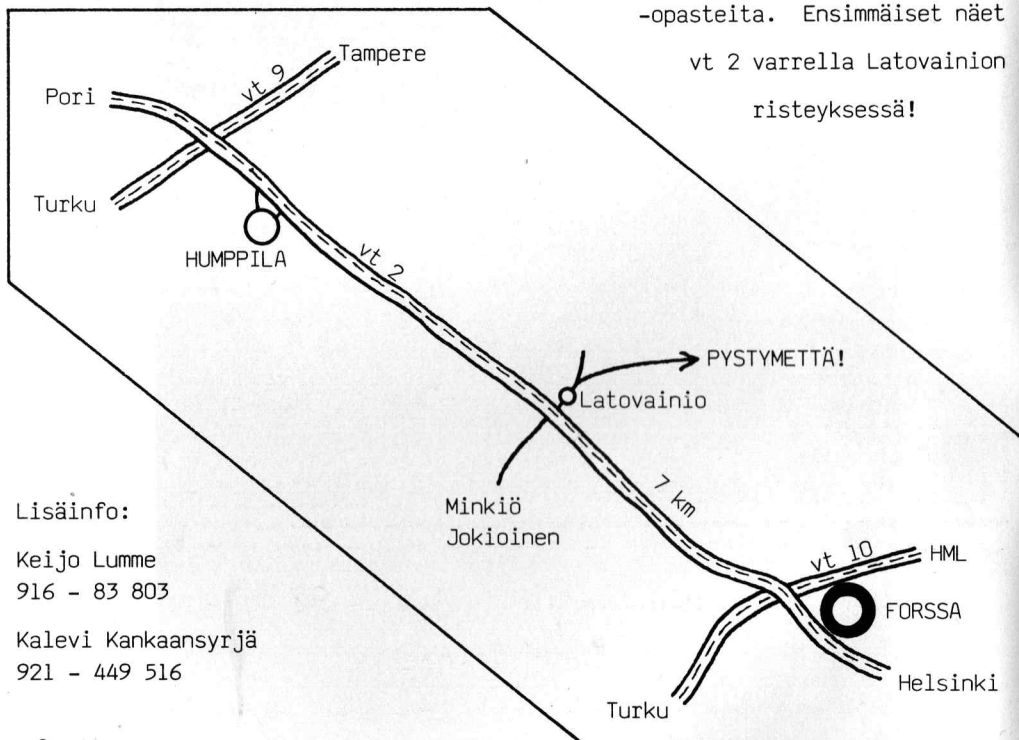
JOKIOINEN 30.10 - 1.11 -92

Tule sinäkin maailman ankeimpaan mp-kokoontumiseen!!

- ei osallistumismaksua, ei ennakkoilmoittautumista...
- ei järjestettyä ohjelmaa, ei palveluita, ei mitään myytävää...
- eväiden suhteen tulee jokaisen olla omavarainen
- "talon puolesta" on vain kasa polttopuita ja hyvä telttailumaasto...

TERVETULOA!!! t: MP 69 ry

Löydät perille kun seuraat "MC"
-opasteita. Ensimmäiset näet
vt 2 varrella Latovainion
risteyksessä!

Lisäinfo:

Keijo Lumme
916 - 83 803

Kalevi Kankaansyrjä
921 - 449 516

Motoristi

N:o 5, lokakuu 1992. 23 vuosikerta.
Ilmestyy: Helmi-, huhti-, kesä-, elo, loka- ja joulukuussa.
Julkaisija: MOOTTORIPYÖRÄKERHO 69 r.y.
Jaetaan ilmaiseksi kaikille kerhon jäsenille.

Hallitus

Puheenjohtaja

Antti Kortesus
Insinöörikatu 74 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 174 333
Email kortesus@ruuvi.me.tut.fi

Varapuheenjohtaja

Hannu Hoskari
Vantaanrinne 12 A 26
01730 VANTAA
Puh. k. 90 - 878 6972

Kerhoisäntä

Vesa Vieno
Nikkarintie 4 C
27510 EURA
Puh. k. 938 - 501 90
t. 939 - 354 305
949 - 592 723

Sihtööri

Satu Koskela
Humalistonkatu 15 A 1
00250 HELSINKI
Puh. k. 90 - 492 587

Kassanhoitaja

Matti Korhonen
Kurkimäentie 23 C 14
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9151

Päätoimittaja

Jarkko Järvinen
Pehkusuonkatu 21 B 51
33820 TAMPERE
Puh. k. 931 - 186 812
t. 931 - 462 831

Varajäsenet

Nuorisovastaava

Sanna Antila
Iivantamäenkatu 13
33700 VANTAA
Puh. k. 931 - 630 596

EAK-vastaava

Toni Korppi
Koljontie 48 A
33500 TAMPERE
Puh. k. 931 - 613 745
Email k125366@cc.tut.fi

NMR-vastaava

Bo Nyquist
Kilpolantie 20
00940 HELSINKI
Puh. k. 90 - 304 883
949 - 407 606

Alue toimintavastaava

Jussi Vanha-Aho
Risujontie 92
63400 ALAVUS AS.
Puh. k. 965 - 202 81
t. 965 - 201 30

Kerhon postisiirtotili

Numero 1427 226

Tapiolan asioimisto

Nr 29E - 380869

Painopaikka

Tekstitalo oy & Offset
Tampere

Toimihenkilöt

Jäsenkirjuri

Jutta Nyqvist
Ohrakuja 1 A 6
01370 VANTAA
Puh. k. 90 - 873 3891
t. 90 - 358 409

Varastonhoitaja

Christine Vihervuori
Myllärintie 10 as. 43
00920 HELSINKI
Puh. k. 90 - 349 9560

Toimitussihteeri

Riikka Lehto
Insinöörikatu 88 B 35
33720 TAMPERE
Puh. k. 931 - 175 170

Kerhotavaramyynti

Arto Hallikainen
Wiikintie 8 B 20
02400 KIRKKONUMMI
Puh. k. 90 - 296 3232
t. 90 - 298 6432
Fax

Toimittaja

Piirrookset

Pekka Kukkonen
Tikkakoski

Aineisto seuraavaan lehteen 20.11. -92 mennessä.

Terveisin Jarkko

Avé, kansalaiset!

Syksy muuttaa lehden väriä puussa ja kääntää samalla esille uuden aukeaman kerhohistoriassa. Vanha toimintakausi on haudattu, eikä se enää kelpaa muuhun kuin mielen lämmittämiseen tulevana myrskyöinä. On aika alkaa rakentaa uutta jo paljon ennen kevään merkkejäkään. Jotain on kuitenkin vielä jäänyt hampaankoloon menneestäkin.

MP69:n suurinta valtaa käyttävä voima on sen jäsenistö. Jäsenillä on kerran vuodessa tilaisuus kokoontua tuomaan julki mieliteitään kaikesta siitä mitä kuluvana vuonna on kerhon nimissä puuhattu. On mahdollisuus kiittää tai antaa vain piikkisiä ruusun varsia. Voidaan tuoda esille uusia ideoita, joihin varsinainen toimintaryhmä, hallitus, ei ole huomannut ryhtyä. Vuosikokouksella pitäisi olla visaisia välikysymyksiä hallituksen tai eri tapahtumien järjestäjien toiminnasta keskusteltavanaan. Vaan eipä ole. Parin viime vuoden kokouksiin on paikalle vaivautunut pari hassua prosenttia jäsenkunnan edustajista — hallitus mukaanlukien. Uusi 'ennätys' taisi syntyä tänä vuonna

kun Rautavaaran metsäkartanoon kokoon-tui kokonaista 24 ihmistä tekemään kauas-kantoisia ratkaisuja. Onko todellakin niin, että kerhon asioiden hoidossa ei ole mitään huomautettavaa tai edes mielenkiintoista? Hurja väite, mutta saamani kuva ei vuosikokouksen perusteella juuri muunkaanlainen voi olla.

Vaikka kerhomme ei ole liikeyritys, senkin toiminnassa on nyt ajan hengen mukainen lama. Jo toisen kerran peräkkäin on tilikausi ollut alijäämäinen. Vaikka emme vielä ole taloudellisissa vaikeuksissa, tilanne ei voi jatkua tällaisena pitkään. Tilintarkastajien mukaan tapahtumien järjestäjät ovat tehneet matkakuluja ehkä hieman harkitsemattomasti. Siksi tulevaisuudessa kannattaa harkita tarkemmin, mitkä matkat ovat välttämättömiä kokoontumisten järjestelyissä. Muussa tapauksessa tarvitaan kerholle lisää tulonlähteitä. Uskon kuitenkin ongelman järjestävän sillä paljon puhutulla motoristihengellä.

Antoisaa kautta toivoen!

Antti

Täysillä eteenpäin?

Vuoden tärkeimmät päätökset on taas tehty, eli on valittu uudet hallituksen jäsenet. No, uusia motoristeja ja tuoreita ajatuksia on taas mitä ilmeisemmin tarjolla täksi alkavaksi kaudeksi. Viime vuoden budjetista sen verran, että vaikka kuinka kerho pihtasi viime vuoden kuluissaan, putosi kerhon kautta kulkeneen rahan määrä surullisen kuuluisan laman vuoksi vielä vähän enemmän. Täksi tilikaudeksi on tehty budjettiehdotus, joka tähtää ± 0 -budjettiin.

No, se siitä taloudesta. Tämän jutun otsikon, sekä vasta nyt julkaistavan EAK-jutun yhtenä tarkoituksena on saada meidät jälleen kerran huomaamaan, että vaikka me kuinka osaisimme hallita pyöräämme paremmin kuin keväällä, pyrkii meidän ajovauhtimme ja itseluottamuksemme nousemaan, mutta samalla huomiokykymme muita tienkäyttäjiä kohtaan vähenee.

Syyskuun loppu oli erityisen synkkää aikaa pirkanmaalaisia motoristeja ajatellen. Seurauksena oli kahdessa eri onnettomuudessa ainakin kahden nuoren piikkikuskin kuolema ja kahden kyytiläisen vakava hengenvaarallinen loukkaantuminen. Syyt mitä ilmeisimmin löytyvät pyörän kuljettajien

(meidän itsemme!) tekemistä vakavista huomiointivirheistä, liukkaasta ja mörästä ajoradasta, huonosta näkyvyydestä, sekä ainakin toisessa tapauksessa huonoista renkaista ja ajokortittomuudesta. Ollaan siis erityisen varovaisia nämä ajokauden viime viikot ja palautetaan mieliin ne opit joita kevään aikana on EAK-kursseilla opittu.

Etten sanoisi synkkää. Valoa pimeyteen tuo varmasti myrskylyhty, joka kutsuu taas kerran kaikki kynnelle kykenevät (mitä tuo kynsi sitten tässä tarkoittaa?) PYSTYMETTÄN "suloiseen" loistokkuuteen. Niin, ja jos sataisi kerrankin sitä lunta niin ei olisi niin pimeätä, eiks juu. Jaa niin, ralli loppuu muuten marraskuun puolella, joten tarkista vakuutuksen seisonta-ajan alkamispäivä.

Lamasta huolimatta joulukuun Motoristi on kyllä taatusti värinumero. Niin, että lähettäkääpä hyviä värikuvia ja juttuja kans.

P.S. Päätoimittajalle valkeni kerrasta, mitä tarkoittaa sanonta, "on ihan kesäteräsä", se viittaa ilmeisesti päätoimittajan aivojen seisautaneeseen tilaan, jos vertailukohdaksi voidaan pitää virheiden lukumäärää viime lehdessä. Kokeillaan olisiko tämä numero siinä suhteessa parempi.

Lämmintä ajokauden loppua, Jarkko.

Tapiolan yhteyshenkilöt

Kerhomme jäseniä vakuutusongelmissa auttavat seuraavat henkilöt:

Marina Nyström
Puh. 90 - 296 2249

Piirijohtaja Martti Puhakainen
Länsituulentie 1
02100 ESPOO
Puh. 90 - 453 2710

VUOSIKOKOUS

Paikka: Rautavaaran Metsäkartano

Aika: 12.09.1992 klo 16

Läsnä: 24 kerhon varsinaista jäsentä (nimilista liitteenä 1)

1. Kokouksen avaus
Varapuheenjohtaja Minna Ilvonen avasi kokouksen klo 16.26.
2. Kokouksen järjestäytyminen
Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Guy Wikströmin ehdotuksesta Reijo Relander.
Toni Korppi ehdotti pöytäkirjan pitäjäksi Anne Aaltosta. Muiden ehdotusten puutteessa valittiin Anne Aaltonen kokouksen pöytäkirjan pitäjäksi.
Jussi Vanha-Aho ehdotti pöytäkirjantarkastajiksi Taina Piispa ja Minna Ilvosta. Heidät hyväksyttiin yksimielisesti.
Puheenjohtaja ehdotti, että tarvittaessa ääntenlaskijoina toimivat pöytäkirjantarkastajat. Kellään ollut mitään menettelytapaa vastaan. Niinpä Taina Piispa ja Minna Ilvonen valittiin ääntenlaskijoiksi.
3. Kokouksen päätösvaltaisuuden toteaminen
Puheenjohtaja totesi kokouskutsun ilmestyneen kerhon lehdessä Motoristissa hyvissä ajoin ennen kokousta.
4. Kokouksen työjärjestyksen hyväksyminen
Hyväksyttiin esityslista (liite 2) kokouksen työjärjestykseksi.
5. Hyväksytään toimintakertomus ja tilinpäätös 1991 - 92 sekä päätetään tilintarkastajien lausunnon perusteella tili- ja vastuuvapauden myöntämisestä hallitukselle
Minna Ilvonen esitteli hallituksen esityksen toimintakertomukseksi (liitteenä 3). Kokouksen puheenjohtajan mielestä lista oli yhtä pitkä kuin kertomus Itävallan laivaston sankariteoista toisen maailmansodan aikana. Toimintakertomus hyväksyttiin esitetyssä muodossa.
Myös alajaoksien toimintakertomukset luettiin ja hyväksyttiin. Satu Koskela luki HeMMo:jen toimintakertomuksen (liite 4) ja Toni Korppi Pirkanmaan Matkamotoristien vastaavan teelmän (liitteenä 5). Samassa yhteydessä Kaija Rytkönen kertoi Rautavaaran alajaoksen lopettamisesta (lopettamiskokouksen pöytäkirja liitteenä 6).
Alajaoksien tilinpäätöksiä ei käsitelty, vaan kokous päätti luottaa tilintarkastajien huolellisuuteen ja ammattitaitoon.

Itse kerhon tilit (liite 7) esitteli Minna Ilvonen. Tilintarkastuskertomuksen (liite 8) luki Guy Wikström. Itse tilintarkastuskertomuksen lisäksi Guy tarkensi, että huomautukset matkakuluista eivät koske hallituksen vaan lähinnä Kontio-rallin ja muidenkin tapahtumien järjestäjien matkakuluja. Kaikki olivat ylen tyytyväisiä kuulemaansa ja hallitukselle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

6. Hallituksen varsinaisten jäsenten vaali ja varajäsenten vaali
Vanha hallitus esitti muut seuraajaehdokkaansa paitsi rahastonhoitajan. Vanhan tavan mukaan rahastonhoitajaa ei istuva hallitus esitä, vaan esityksen on tultava 'yleisön' joukosta. Rahastonhoitajaksi Guy Wikström esitti Matti Korhosta.
Esitys varsinaisiksi jäseniksi:

puheenjohtaja	Antti Kortesus
varapuheenjohtaja	Hannu Hoskari
sihteeri	Satu Koskela
kerhoisäntä	Vesa Vieno
kassanhoitaja	Matti Korhonen
päätoimittaja	Jarkko Järvinen

 Ja esitys varajäseniksi:

EAK-vastaava	Toni Korppi
NMR-vastaava	Bo Nyqvist
aluetoimintavastaava	Jussi Vanha-Aho
nuorisoministeri	Sanna Antila

 Uusi hallitus valittiin yksimielisesti esitysten mukaisesti.
7. Tilintarkastajien ja heidän varamiestensä vaali
Taina Piispa ehdotti Guy Wikströmiä ja Arto Hallikainen puolestaan Minna Ilvosta tilintarkastajiksi. Anne Aaltonen ehdotti varalle Kari Hanskia ja Toni Korppi Timo Kaunisaho.
Kokous keskusteli hetken mahdollisuudesta toimia kerhon tilintarkastajana (tai varatilintarkastajana) vaikkei olisikaan kerhon jäsen. Todettiin, etteivät kerhon säännöt estä tätä.
Valittiin yksimielisesti tilintarkastajiksi Guy Wikström (varalla Kari Hanski) ja Minna Ilvonen (varalla Timo Kaunisaho).
8. Päätetään jäsen- ja ainajäsenmaksun suuruudesta
Minna Ilvonen esitti hallituksen kannan. Hallituksen mukaan jäsenmaksuja ei nostettaisi eikä laskettaisi vaan ne olisivat edelleenkin samat (jäsenmaksu 70 mk, ainajäsenmaksu 15 x 70 mk = 1050 mk ja liittymismaksu 10 mk). Kokous hyväksyi yksimielisesti hallituksen esityksen.
9. Päätetään toimintasuunnitelmasta ja talousarviosta 1992 - 93
Minna Ilvonen luki hallituksen esityksen kerhon toimintasuunnitelmaksi

(liitteessä 3). Satu Koskela luki HeMMo:jen toimintasuunnitelman (liite 9). Toni Korppi selvitti Pirkanmaalaisten tulevat suuntaviivat (liitteessä 5). Kaikki toimintasuunnitelmat hyväksyttiin yksimielisyyden vallitessa. Minna Ilvonen esitteli kerhon talousarvion seuraavalle kaudelle. Anne Aaltonen kyseli muutamista kohdista ja Minna Ilvonen, Taina Piispa sekä Arto Hallikainen vastasivat. Muilla ei ollut mitään ihmettelemistä talousarviosta. Alajaoksien talousarviot (liite 10 ja liitteessä 5) todettiin olevan nolla-budjetteja, eikä niissä liene ollut mitään huomautettavaa. Kerhon sekä alajaoksien talousarviot hyväksyttiin.

10. Päätetään jäsenmaksunsa maksamatta jättäneiden kerhosta erottamisesta
Todettiin, että yhteensä 169 kerhon jäsentä oli jättänyt jäsenmaksunsa maksamatta, ja heidät todettiin entisiksi jäseniksi. Reijo Relander kyseli, oliko luku tavallista suurempi, mutta Minna Ilvonen kertoi sen yleensä pyöriineen sadan ja kahdensadan välillä.

11. Muut esille tulevat asiat
Jarkko Järvinen kaipailee lehdelle vakituista toimittajaa. Pyöräilevät Runebergit ilmoittautukoot Jaskalle.

12. Ilmoitusasiat
Toni Korppi ilmoitti, että vuosikokoukseen eli siis kerhon asioista päättämiseen, osallistui yhteensä 24 kerhon varsinaista jäsentä eli 1.23% jäsenkunnasta.
Arto Hallikainen ilmoitti, että auton takapää on täynnä myytävää kerhotavaraa ja mainosti samalla yllään olevia uusia tuotteita (mm. hyvän näköinen villatakki).
Kaija Rytönen ilmoitti päivällisen olevan klo 18, saunan lämpiävän klo 19 eteenpäin ja että aamiaista saa klo 8 lähtien (sai sitä vielä kymmenen jälkeenkin).

13. Kokouksen päättäminen
Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 17.49.

Pöytäkirjan vakuudeksi

Reijo Relander
puheenjohtaja

Anne Aaltonen
pöytäkirjan pitäjä

Olemme tarkastaneet Moottoripyöräkerho 69 r.y. vuosikokouksen pöytäkirjan ja toteamme sen olevan yhtäpitävä kokouksen kanssa.

Taina Piispa
pöytäkirjantarkastaja

Minna Ilvonen
pöytäkirjantarkastaja

Budjettivertailu

Tilivuosi 1992, 01.08.91 - 31.07.92

Tilin nimi	Toteutunut markkaa	Budjetti markkaa	Budjettiehdotus markkaa
Varsinaisen toiminnan tuotot	146 873,50	200 000,00	185 000,00
Pyörämerkkimyynti	615,00	1 200,00	1 500,00
Metallimerkkimyynti	14 483,10	11 500,00	14 500,00
Tarrat	573,00	600,00	1 600,00
T-paidat	18 365,00	18 000,00	19 700,00
College-paidat	4 575,00	5 000,00	5 000,00
Muut tuotteet	6 763,20	16 900,00	11 000,00
Kangasmerkit	1 025,70	1 000,00	4 000,00
Kerhoreput myynti	784,00	1 400,00	1 000,00
Asiamiestulot	24 796,00	22 000,00	22 000,00
Taskumatit myynti	1 370,40	3 800,00	3 700,00
Kerhotuopit myynti	760,00	1 200,00	2 500,00
TUOTOT	220 983,90	282 600,00	271 500,00
Varsinaisen toiminnan järjestelykulut	-108 495,40	-150 000,00	-150 000,00
Motoristin painatus	-61 231,00	-80 000,00	-70 000,00
Motoristin toimitus	-240,00	-700,00	-400,00
Osoitetarrat	-4 138,52	-5 600,00	-4 500,00
Vakuutukset	-2 026,70	-3 500,00	-3 500,00
Jäsenmaksukulut	-800,00	-700,00	-900,00
Pyörämerkkiostot	-737,00	-1 700,00	-900,00
Metallimerkkiostot	-4 465,50	-8 500,00	-7 200,00
Tarramerkkiostot	-4 260,40	-4 500,00	-4 500,00
T-paita ostot	-24 476,00	-13 000,00	-17 300,00
College-paita ostot	-8 267,00	-2 500,00	-3 900,00
Muut tuotteet	-5 675,06	-13 400,00	-5 800,00
Kangasmerkkiostot	-2 653,00	-1 800,00	-2 000,00
Kerhoreput ostot		-1 200,00	-600,00
Asiamiesmenot	27 438,50	-17 000,00	-21 400,00
Taskumatit ostot	-4 899,39	-2 800,00	

Kerhotuopit ostot	-155,00	-700,00	
Lahjoitetut kerhotavarat	8 177,00		8 000,00
Varaston muutos	14 199,20		
Matkakulut	-24 660,16	-25 000,00	-30 000,00
Posti- ja pankkikulut	-28 881,34	-25 000,00	-31 000,00
Puhelinkulut	-1 189,30	-5 500,00	-2 700,00
Hallituksen kulut	-6 652,55	-7 500,00	-6 500,00
Konttorikulut	-609,40	-500,00	-800,00
NMR-kulut	-6 480,00	-6 000,00	
EAK-koulutus	-17 817,40	-20 200,00	-8 800,00
Monisteet - painotyöt	-5 234,57	-6 000,00	-6 000,00
ATK-kirjanpito	-1 353,80	-3 000,00	-3 000,00
Varastovuokra	-3 072,80	-800,00	-800,00
Lahjoitukset	-8 177,00		-8 000,00
KULUT	341 710,59	407 100,00	382 500,00
VARSINAINEN TOIMINTA	-120 726,69	-124 500,00	-111 000,00
Korkotuotot talletuksista	2 736,31	1 500,00	1 000,00
SIJOITUSTOIMINTA	2 736,31	1 500,00	1 000,00
Jäsenmaksut	121 690,00	133 000,00	120 000,00
TUOTOT	121 690,00	133 000,00	121 000,00
Jäsentiedotteen hoitokulut	-8 854,28	-10 000,00	-10 000,00
KULUT	-8 854,28	-10 000,00	-10 000,00
VARAINHANKINTA	112 835,72	123 000,00	111 000,00
Poistot kalustosta	-5 000,00		
POISTOT	-5 000,00		
Tilikauden ali / ylijäämä	-10 154,66		
YLI / ALIJÄÄMÄ	-10 154,66		

Tilintarkastuskertomus

Olemme tarkastaneet Moottoripyöräkerho 69 r.y -nimisen yhdistyksen kirjanpidon ja tilinpäätöksen sekä hallinnon tilivuodelta 01.08.1991 - 31.07.1992 hyvän tilintarkastustavan edellyttämässä laajuudessa. Tilinpäätös on laadittu voimassa olevien säännösten mukaisesti.

Kehoitamme Moottoripyöräkerho 69 r.y:n hallitusta tarkemmin seuraamaan rahan käyttöä erityisesti matkakulujen osalta sekä valvomaan, että kaikissa kuluissa pyritään kohtuullisuuteen.

Puollamme tuloslaskelman ja taseen vahvistamista, vastuuvapauden myöntämistä hallituksen jäsenille tarkastamaltamme tilikaudelta ja tilivuoden alijäämän 10.154.66 mk siirtämistä hallituksen esittämällä tavalla.

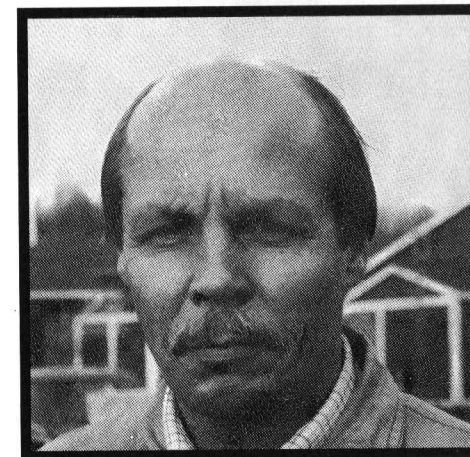
Helsingissä, syyskuun 10. päivänä 1992

Guy Wikström

Timo Kaunisaho

Aki Oura

s. 27.10.1933
k. 18.05.1992

Moottoripyöräilijä ja Motoristi -lehden ex-päätoimittaja Aki Oura on poissa. Aki menehtyi lyhyesti sairastettuaan toukokuun 18. päivänä 1992.

Filosofian maisteri Aki Oura oli koulutukseltaan biologi ja monien työntäyteisten ja vaiherikkaiden vuosien jälkeen oman yrityksen TVC Oy:n toimitusjohtaja.

Varsinaisen työrupeamansa Aki suoritti erilaisissa tehtävissä opettajana, Yleisradiossa TV-1 ja TV-2 palveluksessa, Finnvisuals Oy:n, Insinööritieto Oy:n ja Televisual Communications Oy:n palveluksessa.

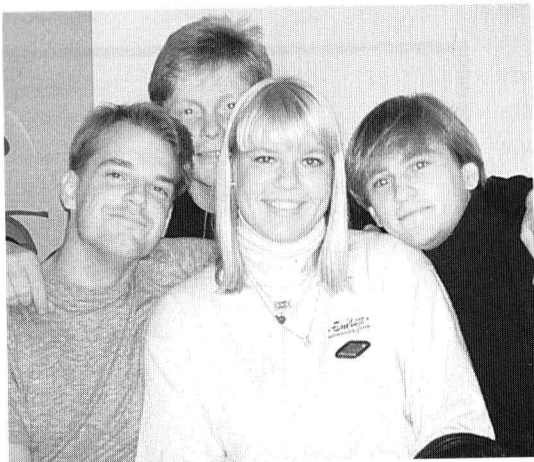
Työtehtävissään Aki oli peräänantamaton ja innostava ja hän toimi muun muassa audiovisuaalisen oppimateriaalin kehittämistyössä. Kolutustehtävissä Akiä pidettiin osavana ja innostavana kouluttajana. Audiovisuaalisen alan järjestötoimet ja ohjelmatuo-

tantoalan kansainvälinen yhteistyö olivat hänen kansainvälisiä aktiviteettejään ja hän vieraili useassa AV-konferenssissa ympäri Eurooppaa.

Akille rakkaita harrastuksia olivat moottoripyöräily, kirjallisuus sekä luonto. Aki muistetaan Motoristi -lehden päätoimittajana vuosilta 1985 - 1989. Akin laaja kokemus ja elämänmyönteisyys, yhdistettynä filofosointiin, saatettiin kokea kokoontumisajojen yhteydessä, kun hän pääsi yhdistämään vähinään vapaa-aikoinaan yhteen harrastuksiin; moottoripyöräilyä ja luontoa.

Aki oli pidetty ammattimies ja persoonallinen ystävä, jonka syväluontoisia mietteitä leiritulien ympärillä monet motoristit jäävät kaipaamaan.

Hallitus esittäytyy

Vpj Hannu Hoskari, pj Antti Kortesus ja EAK-vastaava Toni Korppi "suloisessa seurassa".

Varapuheenjohtaja Hannu Hoskari

Niin kummalliselta kuin se kuulostaakin, Hannu alias Hossi on jo pitkän linjan kerholainen. Mies lähti maaseudun rappiota pakosalle jo miltei piikki-iässä ja pääsi Eestinmaan porteille asti — Vantaalle. Minkä Hossi menettää harrastukseen varatun ajan vähyydessä hän koettaa kaikin keinoin korvata vauhdikkaalla etenemisellä. Ei ole mitenkään harvinaista, että hän tulee lainaamaan motskaria tai autoa. Ne kolme enemmän tai vähemmän omaa kun ovat yleensä korjaamolla. Ammatikseen Hossi opettaa kelluntaliivien käyttöä ja täyttöä valtiollisen lentoyhtiömme lukuun. Parhaiten Hannu-poikaa kuitenkin kuvannee yksinkertainen lausahdus: vilperi mieheksi.

Puheenjohtaja Antti J. Kortesus

Vuosikokouksen suuressa viisaudessaan valitsema tuore puhis tuonee uutta virkeyttä ja kipinää kerhotoimintaan. Antti tunnetaan toiminnan miehenä, joka ei kauaa tekemisiään jahkaa. Juuri hänenlaistaan sisupussia alamäkitalouden kourissa kamppaileva Kuus'ysi tarvitsee. Antti on määrätietoinen ja aikaansaava kaikessa mihin hän ryhtyy. Olipa kyse traktorin virittamisestä, toukotöiden tekemisestä tahi vaikkapa sydäntä lähimpänä olevien MP -koulutusasioiden junailusta — Pois alta risut ja männynkävyt, Anamies tulee!

EAK-vastaava Toni Korppi

Toni on sammakolla nimeltä Paavo ajava omaleimainen moottoripyöräpedagogi Tampereen Herwannasta. Miehen ennakkolottomuutta kuvaavat moottoripyöräretket niin Murmanskiin kuin ympäri Eestinmaatakin.

Moottoripyöräkoulutuksen lisäksi Tonilta sujuvat metallityöt, haudankaivaminen ja sähköasennukset. Harrastuksista mainittakoon samba ja naistentanssit, joskus myös laatoittaminen. Siis monen alan ammattilainen.

Jäämme odottamaan, kuinka uuden virkänimityksen myötä myös Motoristi Survival tulee saamaan uutta vauhtia ja väriä sisältönsä.

Sihteeri Satu Koskela

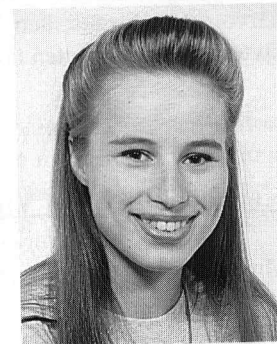
Hei, olen Satu ja siis kerhon uusi sihteeri (jo muutaman viikon vanha). Toimin vakuutusasioissa (Tapiola) kerhon yhteyshenkilönä, joten soitele jos kaipaat neuvoa. Muutenski voipi pirautella ja kertoa vaikkapa uusista ideoista, puhelinnumero löytyy lehden 3.-sivulta...Muuta erittäin oleellista infoa:

- ikä 23 v.
- lempivärit punainen & musta
- horoskooppi leijona
- kengännro 39 (40, jos on italialaiset kengät)
- ammatti vasta 60 päivän kuluttua l. opiskelija
- terveys ?
- koti Helsingissä
- pärrä Kawa Z 550 (toimiva)
- harrastukset jujutsu + luonnollisesti moottoripyöräily

Nuorisovastaava Sanna Antila

Varoitus!

Uusi nuorisoministerinne olen minä, Sanna 18-v., Tampereelta. Olen hyvä käyttämään leukaluitani, varsinkin syömiseen ja puhumiseen. Kaksi kesää on kuljettimenani toiminut pieni ja jumalainen juhtani, Suzuki GS 125, kolmannesta kesästä en tiedä. Vapaa-aikani käytän prätkäilyn lisäksi kaikenlaiseen hummailuun (hevosella ja ilman), piirtelyyn, talvisin sukseiluun ja toisinaan koulun käyntiin. Minulle voit soitella aina, oli sitten asiaa tai ei, juttua kyllä riittää!!!

Kassanhoitaja Matti Korhonen

Kohta 30 kolkuttava kerhon Roope-Ankka jo kolmatta kauttaan. Rakentelee vanhaa ST Kawaansa milloin minkäkin näköiseksi. Myynyt sielunsa Kawasakin Z-1 900:lle. Pitää ruuvaamisesta siinä missä ajamisestakin.

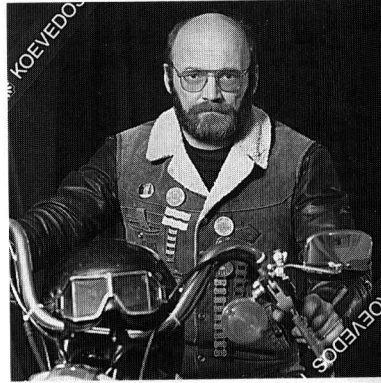
NMR-vastaava Bo Nyquist

Bo on melkein 40 vuotta vanha. Kotipaikana Helsinki. Ammattina on kuljettaja. Harrastaa perhettään, moottoripyöräilyä ja valokuvausta. Ajaa aivan oikean merkkisellä pyörällä, BMW, (toimittajan huomautus). 69:n jäsenenä vuodesta -78. Toimii Pohjoismaiden Moottorineuvoston yhteyshenkilönä. NMR.

Aluetoimintavastaava Jussi Vanha-Aho

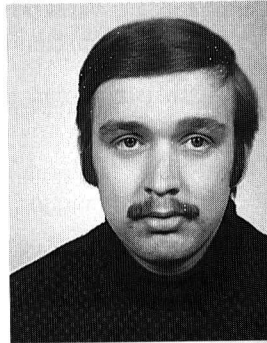
Varajäsen Jussi Vanha-Aho on aluetoimintavastaava Alavudelta. Työ ja harrastus tien päällä. Myös V-koneet lähellä sydäntä, sillä työvälineenä on SKANIA 143 V8 (22 m, 26 pyörää). Ja se välttämätön paha on SAAB 96 V4. Harrastusvälineenä on sitten H-D Super Glide V2.

Moottoripyöräilyn parissa jo vuodesta 1962. MP 69:n hallituksessa neljättä kautta ja jäsenenä vuodesta 1983 alkaen.

Päätoimittaja Jarkko Järvinen

Heips, olen nyt moottoripyörällä ajanut vuodesta -80, MP 69:n jäseneksi liityin vuonna -87 ja hallituksessa ja päätoimittajana alkaa toinen työntäyteinen vuosi. Minulla ja BMW K100 RS:llä taitaa olla samanlainen luonto, kun RS:llä on tullut ajettua vuodesta -85 ja merkin vaihdosta ei ole tietoaakaan. Nykyään niin harvoja vapaahetkiäni käytän tietokoneita räpeltämällä ja joskus harvoin talvisin hikoilen hiihtämällä. Niin, ikää tuli keväällä täyteen 30 vuotta, joten taidetaan olla keskellä keski-ikää.

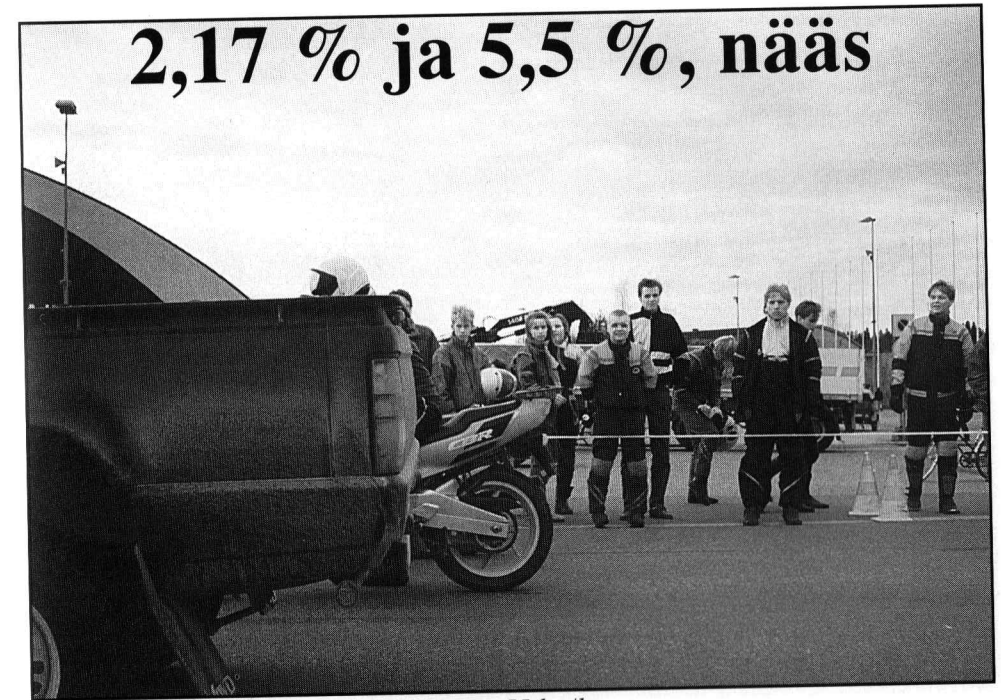
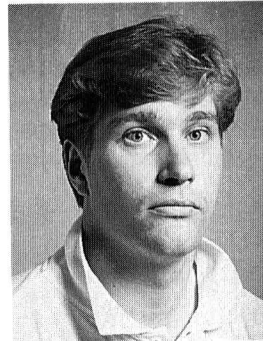

Kerhoisäntä Vesa Vieno tai "VeeVee"

vm. -62 eli kolmekymppinen

Mustan Pörssin kauppias ja Moto-Guzzi -kuski Eurasta. MP-69 jäsen vuodesta -87 ja motoristi vuodesta -84. Harrastan jalkapalloa ja kaukalopalloa, jos liikkeenhoidon ja moottoripyöräilyn jälkeen vielä aikaa jää. Ja täytyy todeta, että avattuamme toisen Mustan Pörssin Harjavaltaan, on liikkeenhoito alkanut enenevässä määrin haitata moottoripyöräilyä. Olen myös Euran MMP:n sihteeri, eli hallituskokemusta on kohta 8 vuotta. Toivon, että pääsisimme MP-69:ssä vieläkin parempaan vauhtiin ja aktiivisuuteen tulevalla kaudella. Hyvää loppusyksyä ja talven alkua kaikille!

Nimi	Vesa Vieno
Syntynyt	070562 Eurassa
Moto	Moto-Guzzi California III (onko niitä muitakin)
Ammatti	Myymläpäällikkö

Pyörän lyhennys, etäisyys n. 5 m ja nopeus 55 km/h.

Pieni on kaunista, sano Hallikaisen vaimokin aikamiespoika Pekon mukaan. Mutta kun on kyseessä tieliikenne ja siihen liittyvät luvut, niin pienetkin luvut voivat merkitä suuria.

Tampereella järjestettiin Liikenneviikko 4. — 10.5.1992 ja mukana järjestelyissä oli melkoinen määrä liikenteen "ammattilaisia"; Autoliitto, Liikennelaitos, Liikenneturva, Liikenneturvallisuustoimikunta, Liikenteenjärjestelytoimikunta, Linja-autoliiton Sisä-Suomen osasto, Nuorisolautakunta / FK-kerho, Pirkanmaan Matkamotoristit / MP 69, Rahtarit, Tampereen Alueen Autokoulut, Poliisilaitos, Taksiautoilijat ja Tampereen Urheiluautoilijat.

Liikenneviikon tarkoituksena oli antaa yleisölle selkeämpi kuva kaikkien liikenteessä olevien sidosryhmien toiminnasta ja erilaisista uutuuksista liikenteeseen liittyen.

Samalla yleisölle haluttiin opastaen kertoa ja näyttää erilaisten näytösten avulla miten "ammattimiehet" toimivat. Jokainen järjestelyihin osallistunut taho toimi itsenäisenä yksikkönä ja ainoastaan viikon päätapahtumassa kaikki olivat samaa puuta. Tampereen Poliisilaitos asetti käyttöön useampana päivänä näyttötutkatalun nopeusmittareiden tarkistamista varten. Tätä "mittarikalibrointia" käytti hyödykseen monet motoristit, jotkut useampaan kertaankin. Nyt on tiedossa todelliset nopeudet 50-60-80, ei mittarinopeudet. Näyttötalupalvelulla todettiin joidenkin ajoneuvojen pystyvän lähes kirjaimellisesti noudattamaan suurinta sallittua poikkeamaa 10 % + 4 km/h. Amerikka on lännessä, Suomi on Euroopassa ja itä — idempi on idässä, nääs.

Motoristit näkyivät Liikenneviikolla kahdena päivänä. Päätapahtumassa Pirkkahal-

Oikeaoppinen väistö yllättäviä tilanteita varten.

lilla oli ohjelmassa "Motoristi Survival" -esitys, jossa mm. esitettiin hyvin onnistuneet jarrutusnäytöt yhtäaikaaisesti täysperävaunun, linja-auton ja henkilöauton kanssa. Yleisö, jota paikalla oli olosuhteisiin nähden vähän, alle tuhat henkeä, hämmästeli moottoripyörän jarrutusmatkoja 50 km/h nopeudesta verrattuna raskaankaluston jarrutusmatkoihin. Yleisön ja suorittajien turvallisuuden vuoksi muut ajoneuvot, moottoripyöriä lukuunottamatta, olivat varustettu ABS-jarrulluilla.

Jotta yleisölle tuli ymmärretyksi miten mp:t pysähtyivät niin lyhyellä matkalla, niin esitettiin myös jarrutusnäytös 3:lla mp:llä yht'aikaa. Tulos: takajarru 29 m, etujarru 12 m, ja tehokas molempien jarrujen käyttö 8 m. Esityksen juontaja muisti kertoa yleisölle, että myös näiden esitysten esittäjät ovat oman lajinsa "ammattimiehiä" ja useasti esittä-

neet näitä näytöksiä. Mutta kaikesta opista huolimatta "ammattimieskin" olisi lyhentänyt pyöräänsä, jos olisi ajettu sellaisella turvallisuusvälillä, jota yleisö piti normaalina liikenteessä.

Julkilausuma ja paraati

Suurin ja parhain motoristien "näkyminen" oli 7.5.-92 pidetyssä paraatissa, jossa lähes 500 tamperelaista ja lähiympäristön moottoripyörää oli mukana. Kaupungin läpi Hämeenkatua pitkin ajaneen ja Keskustorille seisahtaneen paraatin järjestelyistä vastasivat Pirkanmaan Matkamotoristit yhdessä Liikenneturvan ja Suomen Terveysliiton kanssa. Seisahduksen syynä oli motoristien perinteisen julkilausuman luovuttaminen. Tänä vuonna sisältönä oli huoli lisääntyneistä tapaliikennejuopoista ja hirvieläin-

Mennään kahville porukalla.

onnettomuuksista. MP 69 ry:n kerhoisäntä Antti Kortesoja luki julkilausuman läsnäolulle yleisölle tiedoksi ja julkilausuma luovutettiin apulaiskaupunginjohtaja Arvo Sipilälle. Saman julkilausuman saivat myös Suomen Terveysliiton ja Suomen Metsästäjien Liiton edustajat. Vakavasisältöiseen julkilausumaan oli saatu loppuhuipennukseksi mahdutetuksi myös ripaus huumoriakin; "Mielestämme riskialtiilta hirviltä on otettava korthi pois ja rattijuoppokantoja on pienennettävä".

Keskustorilta paraatijoukko poistui kahvitilaisuuteen Mc Kiksan tiloihin Hatanpään valtatielle. "Toimitusjohtaja Kiksa" oli järjestänyt viihtyisään tilaisuuteen myös normaalia erikoisempaa katseltavaa, sillä moottoripyörien lomassa saattoi jopa koskettaa eksoottisempia kotieläimiä, nimittäin jättiläshämähäkkejä ja käärmeitä. Huipen-

nus motoristien päivään olikin hyvin järjestetty, vaikka aikaa ei ollut paria päivää enempää. Mc Kiksan väelle menköön vielä kerran motoristien kiitokset, terveisin "poiketkaapa muulloinkin talossa".

Prosentit

Maassamme on rekisteröitynä 2.300.000 ajoneuvoa, joista moottoripyörien osuus on 50.000 kpl. Vuonna 1991 menehtyi liikenneonnettomuuksissa 600 henkeä, heistä motoristeja 33 henkeä. Kun liikenteessä pysyttäisiin jättämään promillet pois, voisivat ehkä otsikon ensimmäiset prosentit nousta ja toivottavasti jälkimmäiset pienentyvät ja mieluummin kokonaan poistuisivat. Toivottavasti tälläkin kertaa Hallikaisen vaimo on oikeassa.

Toivoopi Pertsu

Julkilausuma

Me motoristit tulimme kertomaan, että olemme palanneet liikenteeseen.

Liikenteessä kaikki odottamaton ja ennalta-aavistamaton aiheuttaa vaaratilanteita. Näin keväällä me motoristit olemme muille tielläliikkuville uusi asia, johon ei osata varautua. Autoilijat aiheuttavat myös meille odottamattomia tilanteita, koska moottoripyörää on vaikea havaita.

Ennakoivan ajon koulutuksella me motoristit pyrimme omalta osaltamme turvallisempaan liikenteeseen.

On olemassa kaksi tienkäyttäjryhmää, joiden käyttäytymistä emme pysty ennakoimaan: RATTIJUOPOT ja HIRVET.

Vetoamme päättäjiin. Rattijuoppojen rangaistuksia on tiukennettava varsinkin rikoksen uusijoiden kohdalla. Kaikkien kansalaisten toivomme estävän kaveriaankin ajamasta humalassa.

Viime vuonna lähes joka toinen Hämeen läänissä kuolleista motoristeista oli hirvieläinonnettomuuden uhri.

Vetoamme päättäjiin. Tiet on saatava turvallisemmiksi. Ensisijaisia keinoja tähän ovat hirviaitojen rakentaminen ja tienvarsipusikoiden raivaaminen.

Tienkäyttäjiä kehotamme suhtautumaan vakavasti hirvivaaramerkkeihin.

Mielestämme riskialttiilta hirviltä on otettava kortti pois ja rattijuoppokantoja on pienennettävä.

Pirkanmaan alueen motoristit
Liikenneturvan Hämeen läänin aluetoimisto
Suomen Terveysliitto

STADIN PÄRINÄPOJAT JA SUHINASUSSUT JÄRKÄÄ

HÄRMÄN SPULIMMAT

ROMPEPÄIVÄT

La. 24. 10-92 KLO 9-15

TUKKUTORIN KUKKAHALLISSA
TYÖPAJAKATU 2 00580 HKI, SÖRKÄSSÄ

KUPPILASTA VOIT SLUMPPAA KÄNTTYÄ,
BORKKAA YH. JUOTAVAA.

VMPK:N JÄSENET 10,-, HUUT 20,-

KLIFFAA HEI ?

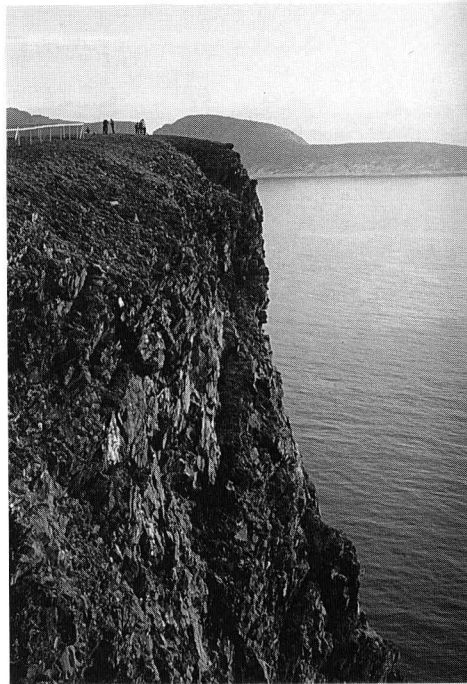

Kontiossa koettua ja Norjassa nähtyä

Lähestyipä taas kesän suurtpahtuma, nimittäin tietysti Kontioralli (03.—05.07.). Olinpa myös kerrankin sovittanut vuosilomani sellaiseksi, että saattaisin jatkaa Kontiosta matkaani eteenpäin ja tällä kertaa myös ylöspäin — siis pohjoiseen. Matkakumppanini ja kyytiläiseni oli myös ilmaissut halunsa nähdä kerrankin Kontiorallin, kun sitä on niin kiitetty ja mainostettu. Olin varmaankin itse ollut niitä innokkaimpia kehuja. Kun vielä yhteistä lomaakin saatiin järjestymään viikon verran, niin asiat tuntuivat siltä osin olevan ainakin kunnossa. On nimittäin yllättävän hankalaa saada vain kahdenkin ihmisen lomat sattumaan yhtä aikaa.

Lapin Kansa -lehti paljasti jo 23.06. juttussaan Kontion pitopaikan, mitä muuten suuresti ihmettelin. Oliko tapahtunut lip-

"On se jyrkkä" (Nordkapp).

sahdus, vai oliko tämä uutta "avoimuuspolitiikkaa"? Aikaisempina vuosinahan itse rallipaikka oli aina ollut "salainen", joka sitten oli selvinnyt vasta kontrollissa. Ennen tuli katseltua karttaa ja pohdiskeltua kaverien kanssa, että missähän se tällä kertaa voisi olla, sekä kuunneltua huhuja "varmoista" paikoista. Monesti se siltikin oli ollut yllätys, mikä sinänsä oli ihan mukavaa, sillä ei Kontiota mielestäni ole koskaan huonossa paikassa pidetty. No, tänä vuonna olisi pitopaikka siis tiedossa heti kotoa lähtiessä (vaikka mitäpä se toisaalta haittasi).

Kemijärven, eli kotipaikkani, korkeudella oli melko kylmää ja sateista rallia edeltävinä viikkoina. Yritin kuitenkin kovasti lohdutella itseäni, että Kontiossa ainakin on kaunista ja lämmintä — olihan aina ennenkin ollut!

Hyvissä ajoin noin viikkoa ennen rupesin varustautumaan lomamatkaa varten. Retkivarusteet, makuupussit ym. romppeet olivat vaan taas talven aikana kummallisesti hakeutuneet mitä ihmeellisimpiin kätköihin. Sitäpaitsi taas tuntui olevan miettimisessä, mitä ottaa mukaan ja mitä ei. Joskus minä vielä teen sen listan johon laitan ylös, mitä reissussa tarvitsee olla mukana. Sen avulla olisi sitten seuraavilla kerroilla paljon helpompi varustautua. Muistin nyt ainakin sen, että Norjassa oli hyvin hankala hommata spriiitä keitintä varten, eli sitä pitäisi muistaa ostaa koto-Suomesta. Pieni radiokin voisi olla kiva jne ... jne ...

Ajopeliä olin huoltanut pikkuhiljaa koko kevään ja alkukesän, että lopulta en enää edes keksinyt mitä olisin sille voinut tehdä. Vielä viimeiseksi teippailin kontaktimuovin palasia tankkiin, ettei tankkilaukku naarmuttaisi maalipintaa. Lähtöä edeltävänä iltana, eli jo torstaina, pyörä sitten seisoi tallissa viimeisen päälle pakattuna ja kiiltävän puhtaana. Toinen sivulaukku oli jätetty tyhjäksi, sillä siihen tulisivat kyytiläisen henkilökohtaiset matkatavarat. Sivulaukun sisäkassi olikin jo hänellä, että periaatteessa muuta pakattavaa ei enää olisi kuin nostaa valmiiksi pakattu kassi laukkuun. Vaan olisiko se noin yksinkertaista naisten kanssa reissatessa — kysynpä vaan.

Kemijärveltä suoraan Enontekiön Palojärvelle ajettaessa matka olisi ollut turhan lyhyt — vain jotain 300 km. Vaikka toisaalta nämä viime Kontiot ovat aina olleet suhteellisen lähellä meikäläistä. Huippuna ehkä Pyhäjärven Kontio ja viime vuoden Savukoski, jonka jälkimmäisen kontrollissa, sijaitsihan se Kemijärven Pitkässävaarassa, ehdin käydä ruokatunnillani!

Matkakumppani pitäisi kuitenkin hakea ensin Oulusta, eli siinäpäin sitä tulisi mukavasti muutama sata kilometriä lisää ajomatkaa ennenkuin olisi Palojärvellä.

Matka alkaa

Perjantaiamu, eli lähtöpäivä, aukeni saateettomana mutta kylmänä. Taivas oli kuitenkin mustanpuhuva. Puinkin heti lämpimästi päälleni. "Voihan sitä myöhemmin vähentää", ajattelin optimistisesti. Olin pakannut mukaankin lisää lämpimiä vaatteita, sillä kokemukseni mukaan voi sää Norjassa olla välillä todella kalsea. Hurjinta oli, että edellisiltana oli sää tiedoituksessa luvattu lumisadetta pohjoiseen. "Jaahah", arvelin, "se ainakin pelottaa arimmat lähtemästä koko Kontioon".

Ja eikös mokomaa, taivas ripsauttikin vettä heti pihalta lähtiessäni. Olin kyllä äheräntänyt sadepuvun jo valmiiksi päälleni. Vaan onneksi se olikin vain sellainen viiden minuutin kuuro. Taas äherrystä ja sadepuku pois. Mielessä kävi taas kerran, että jokoahan pitäisi hommata se gore-tex -puku, vaikka silloin jäisivät nuo "pakolliset" voimisteluliikkeet pois.

Reitti: Kemijärvi - Ranua - Pudasjärvi on hieman lyhyempi Ouluun mentäessä, sekä hiljaisempi. Poroja on kyllä enemmän. Ajelin vaihteeksi sitä kautta. Piristi kummasti mieltä kun näki etteivät kaikki suinkaan olleet säikkyneet pahaenteistä sää tiedoituksista.

Ouluun asti pääsinkin sitten kuivana ja sää oli hieman lämmennyt — tosin ei mitenkään paljon, mutta olinhan 300 km etelämpänä. "Taistelupari" ei ollut ihan saanut pakattua tavaroitaan, mutta jo kolmen tunnin kuluttua jatkui matka kaksipäällä kohti ensimmäistä etappia Kemiä. Aurinkokin yritti pikkuisen pilkistellä paksujen pilvien takaa siinä iltapäivän kuluessa. "Jospa se siitä", mietiskelin toiveikkaana.

Kemin voi ohittaa sujuvasti ohitustien kautta, mutta me ajoimme vaihteeksi kaupungin läpi, samalla paikallisesta marketis-

Motoristi ihmettelemässä kalastusaluksia vuonossa.

ta eväsvarastoja täydentäen. Olipas siellä muuten reissun halvimmat tomaatit!

Sitten tuli Tornio ja Haaparanta. Karungin jälkeen intoutui eräs auto roikkumaan inhottavasti peräämme. Ei auttanut nopeuden nosto, ei viime hetken ohitukset. Heti kohta oli sama auto taas takana muutaman metrin päässä. Näin jatkui kymmeniä kilometrejä. Vasta kun Ylitornion jälkeen käännyimme huoltoaseman pihaan pukemaan sadekampeita, meni tuo perässäroikkuja menojaan. Sade näytti sen verran jatkuvalta, että muitakin pukeutujia oli tuolle huoltoasemalle kerääntynyt. Pian oli Rukka-muoti valttia ja vallitsevana värinä oranssi.

Juoksenki ohitettiin vesisateessa. Siellä näyttivät lavatanssit menneen poskelleen, silläpä kuka sitä nyt sateessa viitsisi. Yleisö näytti istuvan autoissaan. Vettä ei enää ripotellut, sitä tuli oikein kunnolla.

Pellossa tankattiin ja ehdotin jo puoli-leikilläni, että eiköhän mentäisi sukulaisiin yöksi pois sateesta, mutta kumppani vaati jatkamaan matkaa osoittaen todellista motoristihenkeä. Kun äänet näin menivät tasan, puheenjohtajan ääni ratkaisi — jatkettiin siis matkaa.

Ennen Kolaria oli ensimmäinen vastaan tullut tietyöpätkä, jossa sai sotkettua pyöränsä. Muonioon eli kontrolliin oli vielä 140 km! Ilta rupesi painamaan päälle ja sade jos mahdollista, senkuin yltyi. Tie muuttui kuitenkin todella hienoksi ja nopeus rupesi jostain syystä nousemaan. Mitä lähemmäksi Muonio tuli, sitä kovemmaksi kasvoi vauhtikin. Näkyvyys huononi niin, että loppumatka oli lähes "mittarilentoa". Kai sitä kuvitteli, että nopeammin ajamalla olisi pikemmin perillä — niinkuin sinne kontrolliin olisi ollut kovakin kiire.

Joskus puoli kahdentoista aikaan olimme vihdoin Muoniossa ja kontrollissa oli täysi vilске päällä. Pyöriä tuli ja meni. Oli niitä tullut melkoisesti vastaankin — minnehän ne sitten olivat menossa? Varsinaiselle rallipaikalle olisi vielä 110 km. Eipä kauheasti innostanut. Vaan silloin puuttui kohtalo peliin oikein isolla rukkasella.

Huoltoaseman baarin ikkunan takana heiluva käsi ja sen jatke osoittautui tutuksi tamperelaiseksi kaveriksi, joka toisen tamperelaisen — myös tutun — pariskunnan kanssa oli varannut muutaman kilometrin päässä olevasta mökkikylästä oikein "sviitin" yöksi. Tästä he olivat kuulleet huoltoasemalla olevalta mökkikylän "agentilta". Eivät hekään olleet oikein innokkaita jatkaamaan matkaa. He olivat vain odotelleet sopivaa seuraa jakamaan tilaa ja kustannuksia kanssaan. Viiden hengen huoneisto kun oli tiedossa.

Tämähän sopi meille kuin tilauksesta. Ei todellakaan kiinnostanut pystyttää telttaa vesisateessa sadankymmenen kilometrin päässä. Sitäpaitsi oli jo melko koleaa. Meitä ei siis tarvinnut kovin houkuttaa, kun jo ajoimme letkassa kohti mökkikylää.

Mikä näky perillä avautuikaan! Jokaisen mökin edusta oli täynnä moottoripyöriä. Mökkikylän "agentti" oli näemmä ollut ahkerana. "Olisiko koko Kontio siirrettykin tänne". Ainakin sellainen hassu ajatus tuli ensimmäisenä mieleen. Emme näinollen olleet ainoita jotka halusivat nukkua yönsä kunnolla ja kuivailla kampeitaan.

Meidän tuleva yöpaikkamme osoittautui rivitalotyypiseksi huoneistoksi, jossa oli kaksi erillistä makuuhuonetta, iso keittiö / olohuone ja ennenkaikkea sauna! Märät kampeet äkkiä vaan pois, patterit täysille sekä sauna ja telkkari päälle. Olo alkoi tuntua heti paljon mukavammalta. Toiset olivat lainanneet vielä pelikortitkin "agentilta", joten aika rupesi kulumaan oikein rattoisasti.

ti. Käytiinpä vielä paistamassa läheisessä nuotiokodassa iltamakkarat, vaikka kello taisi osoittaa jo lauantain puolta. Tamperelainen soitteli vielä tärkeitä puheluja "kännykälään". Mitäs me "jupit".

Vihdoin Kontiossa

Hyvin tuli nukuttua ja aamulla oli suorastaan tukalan kuuma. Patteri oli tietysti jäänyt täysille. Säätila näytti suhteellisen selkeältä. Pikkuhiljaa mökkien asukkaat potkiskelivat pyöriään eloon ja lähtivät viimeiselle etapille. Monilla oli varmuuden vuoksi sadepuku edelleen päällä. Sviittimme muut motoristit ehtivät myös lähteä, mutta meillä ei ollut erityisempää hoppua. Siinä matkan jatkumista valmistellen ja siivoillen aika ehti hurauttaa puolille päiville.

Viimeisellä 110 kilometrillä tuli mahdotomasti pyöriä vastaan. Tuntui jo siltä, että suurinpiirtein kaikki olisivat jo tulossa pois. "Olisikohan koko Kontio peruttu"? Aurinko alkoi kuitenkin paistaa ja käsikin rupesi väsymään, kun sitä piti niin tiheään nostella tervehdykseksi. Rupesi myös tuulemaan niin reippaasti, että välillä piti väntää tosissaan, että pysyi omalla kaistallaan. Mitenkähän se mahtoi nakella kevyempiä pyöriä?

Perille Palojärvelle kuitenkin onnellisesti päästiin. Ensimmäinen havainto oli, että kyllä porukkaa oli sentään melkoisesti jäänytkin. Toinen ensihavainto oli mahtava tuuli, joka pyyhki yli Galdotievan leirialueen. Matala puustokaan ei pahemmin suojaa antanut. Olihan varsinaisen havupuurajakin jäänyt jo kauas taakse.

Ehdimme juuri parahiksi paikalle, kun tuttu hauholainen pariskunta oli lähdössä kotimatalle. Eivät kuulemma olisi kestäneet enää toista yötä teltassa. Toinen tuttu motoristi, joka myös oli pois lähdössä, kertoi pitäneensä kypärän päässään tulostaan asti.

Antoihan se edes hiukan suojaa sateelta ja tuulelta. Mikähän meitä oikein odotti?

Siitä "hämmäntävästä speaktaakkelista" olimme kuitenkin auttamattomasti myöhästyneet. Nimittäin kun se useamman tuhannen hengen telta edellisiltana oli romahtanut kasaan. Suurinpiirtein jokainen paikalla ollut väitti olleensa juuri tapahtumahetkellä siinä sisällä. Siinäpä sitä riittäisikin muistelemista tuleville talvi-illoille. Eräs "vaka-vamielinen" henkilö arveli motoristien olevan niin "jumalatonta" porukkaa, että joku korkeampi voima oli kiskaissut teltan kumoon. Niin no, olihan se kuulemma eräältä uskonnolliselta yhteisöltä lainassa. Joku toinen epäili asennusvirhettä. Kaljatuoppia ei kuitenkaan korvattu jälkeensä, jos sellaisen oli hätäpäissään kaatanut teltasta ulos rynnätessään. Toisaalta sitten eräät teltassa olleet "sankarit" väittivät olleensa edes läikyttämättä, vaikka kuinka oli tullut tukisalkoa otsaan ynnä muihin kovempiin ruumiinosiin!

Löysimme mielestämme kohtuullisen hyvän ja rauhaisan telttapaikan vaivaiskouvujen katveesta ja perustimme sinne leirimme. Sitten oli jo aika syödä osallistumismak-suun kuulunut lihakeitto tykötarpeineen. Säätila tuntui onneksi vain paranevan illan kuluessa.

Vapaaseen seurusteluun oli aikaa. Kovasti tuntui tuttuja olevan liikkeellä. Oli Jänkhämotoristia ja "Napapiirin narunkiristäjää". Oli myös paljon sellaisia joiden nimiä ei ihan varmaan tiennyt, mutta hyvin usein oli näissä ympyröissä tavattu ja juttua oli aina piisannut.

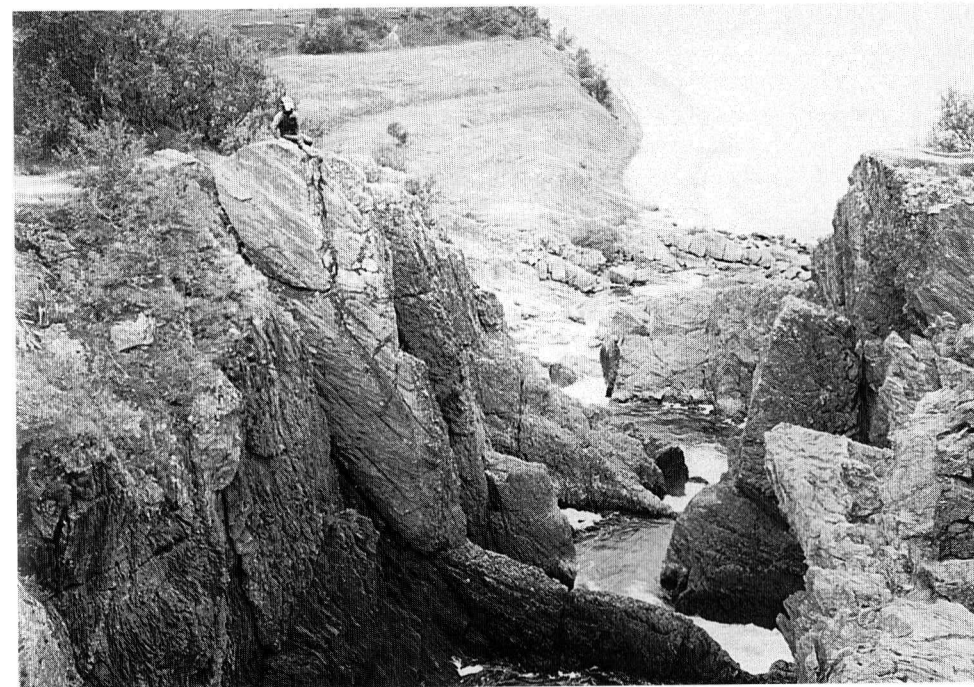
Pitkästä aikaa muitakin kemijärveläisiä motoristeja oli ihan kiittävästi mukana. He olivat perustaneet leirinsä alueen äärimmäiseen polkkaan rauhalliselle paikalle. Taisivat lähes kaikki Kemijärven isommat pyörät ollakin paikalla edustettuina.

Kun siinä sitten illan päälle olimme käy-

mässä omalla teltallamme, nuokkui sen edessä tuntematon "liikuttuneessa tilassa" oleva kaveri — pyrkien tarmokkaasti telttaamme nukkumaan. Vetoketju pirulauta ei vaan tahtonut oikein sattua sormiin. Siinä eivät järkipuheet eikä uhkailut oikein tuntuneet auttavan, eikä edes avuliaat tarjoukset taluttaa ko. henkilö omaan telttaansa. Kaveri soperteli vain, että eikö ole ihan sama missä teltassa sitä nukkuu. Meidän mielestämme ei asia nyt ihan niinkään ollut. Lopulta kaveri kuitenkin lähti kiroillen hoippumaan muualle, mutta hetken päästä hän oli taas syljeskelemässä ja nuokkumassa telttamme edessä yrittäen taas päästä nukkumaan. Silloin minä ajattelin, että nyt on paikallaan armeijassakin käytetty manööveri eli telttapaikan siirto. Ajoin ensin pyöräni kemijärveläisten leiriin, toin sieltä mukaani riskeimmän kaverin ja niin yhdessä kannettiin koko telta melkoisen matkan sisällä olevine tavaroineen tuttuun pariin. Näin selvisi se ongelma ja rauhanhäiritsijä, joka siirron ajaksi oli taas poistunut, sai etsiä ihan rauhassa toisen nukkumapaikan. Saattoipa hieman ihmetellä kadonnutta "telttaansa".

Me puolestamme jatkoimme illanviettoa tutussa ja hauskassa seurassa makkaranpaistoakin harrastaen. Lopulta yön koleus sai meidät vetäytymään telttaan makuupussien lämpimään. Kieltämättä oli jo väsyttänytkin, olihan aika kuin varkain vierähtänyt sunnuntain puolelle.

Sunnuntaiamuna paistoi aurinko jo hienosti. Samalla se auttamatta tiesi hyttysten ilmaantumista maisemaan. Niistä ei ollutkaan aikaisemmin vaivaa. Pitikin heti vedellä "Ohvia" nahkaan. Kemijärveläiset pakkailevat tavaransa ja lähtivät pienissä ryhmissä ajelemaan kotia kohti. Me keitimme Trangialla aamukahvia ja nautimme aurin-gon lämmöstä. Oli mukava tunne kun tiesi, että seuraavana päivänä ei tarvitsisi ainakaan olla töissä.

Koskia, putouksia ja jyrkänkaita riittää Norjassa.

Ulkomaille

Aika oli siirtynyt jo iltapäivän puolelle, kun suuntasimme etupyörän pohjoiseen joltavalle tielle. Emmekä suinkaan yksin, sillä aika moni näytti lähtevän samaan suuntaan. Rajalle ei ollut montaakaan kilometriä ja hupsista, niin oltiin ulkomaille! Eipä siinä pahemmin passeja tai muita dokumentteja vilauteltu. Erikoisuutena voisi tulla-aseman seutuvilta mainita poroaidan, joka pitää Suomen ja Norjan porolaumat toisistaan erillään.

Samalla kun ylitimme rajan, siirryimme Koutokeinon kuntaan, joka on Norjan kunnista laajin ollen samalla yksi suurimpia saamelaiskuntia. Koutokeinohan onkin oikea saamelaisen kulttuurin, koulutuksen ja tutkimustyön keskus.

Tulimme sitten Koutokeinon, joka oli ensimmäinen isompi vastaantullut taajama. Siellä äkkäsimme komean kirkon. Sisälle ei päässyt, mutta eipä se nyt niin erikoisen vanhakaan ollut, vuodelta 1958. Kumpikohan muuten on oikea muoto: Koutokeino vai Koutokeino? Molempia näytetään nimittäin käytettävän. Joka tapauksessa aurinko paistoi niin lämpimästi siihen kirkon kupeeseen, että katsoimme olevan evästauon aika. Eipä mennyt kauan kun siihen tuli muitakin motoristeja — kai meidän oven eteen paikoittamamme pyörän innoittamina.

Matka jatkui taas ja Masin (= hauska paikannimi) lähellä saimme ihastella hienoja vesiputouksia. Olimme ajaneet vain 112 kilometriä, kun keksimme erään kosken rannalla upean levähdyspaikan. Se oli pääties-täkin aika paljon syrjässä. Siellä ei ollut ristinsielua ja jäimmekin siihen paistatte-

Honningsvåg lähestyy.

maan päivää. Sitten kyytiläinen ehdotti, että emmekö samantien voisi jäädä sinne yöksi. Sehän sopi — lomallahan tässä oltiin, vaikka päivämatkalle ei kovin mittaa tullut. Pian oli telta pystyssä ja kahvi kiehumassa.

Muutama turisti siinä kävi uistintaan heittemässä, vaikkakin tuloksetta. Tilaa oli riittämiin, joten kukaan ei häiriintynyt. Samaan paikkaan saapui sitten illalla vielä ryhmä eestiläisiä Kontiiossakin olleita motoristeja. Senverran juteltiin, että he kertoivat yrittävänsä Nordkappiin.

Seuraavana aamuna oli arki eli maanantai. Eestiläiset lähtivät reippaasti taipaleelle. Me lähdimme muutamaa tuntia myöhemmin, mutta emme enää saavuttaneet heitä. Seuraava isompi asutustaajama joka tuli vastaan, oli n. 9.000 asukkaan Alta. Siellä täydensimme ruokavarastoja. Ainakin suk-

laa oli tarjousessa.

Matkamme jatkui edelleen pohjoiseen ja saavuimme Skaidiin. Siellä tie haarautui, toisen haaran viedessä Hammerfestiin. Se oli senverran houkutteleva vaihtoehto, että valitsimme sen. Matkakaan ei olisi hirveän pitkä, vaikka samaa tietä joutuisi ajamaan takaisinkin päin.

Kvalsundissa ylitimme Norjan pisimmän riippusillan, josta ei tarvinnut enää maksaa siltamaksua kuten takavuosina. Hammerfestiin, joka on kuulemma maailman pohjoisin kaupunki, saavuimme vesisateessa. Kovin suuria kiertelyhaluja ei märkestä kelistä johtuen ollut. Mieleen jäi kaupungin yllä leijuva vahva kalanhaju sekä Hammerfestin kirkon vaikuttavat lasimaalaukset. Samaisen kirkon kupeella äherryttiin myös sadepuvut tottuneesti päälle.

Iltasella löysimme itsemme Russenes -nimisestä paikasta, josta kääntyi tie kohti Nordkappia. Mietiskelimme siinä leirytyismahdollisuuksia ja arvelimme, että nyt olisi mökki poikaa. Olihan sataa tihuutellut pitkin päivää. Lähdimmekin seuraamaan erästä viittaa, joka johdatti meidät tyhjän näköiselle alueelle. Tai oikeastaan se oli normaali maalaistalon pihapiiri, jossa oli muutama mökki. Olin jo kääntymässä pois, kun kumppani arveli, että voitaisiin ainakin kysäistä mökin hintaa. Samassa päärakennuksesta tulikin ystävällisen näköinen pappalainen, joka ilmoitti kahden hengen mökin hinnaksi viisikymmentä kruunua / vrk. (eli n. 35,- Fmk)! Se oli kyllä niin edullinen hinta, että pitkään ei tarvinnut miettiä. Eihän se huone iso ollut, mutta samassa rakennuksessa oli myös siistit vessat ja suihkut. Pappa kävi hetimiten tyhjentämässä mökin vieressä olevan roska-astian ihan meitä varten. Rupesimme talosille, talon koirien (joista yksi oli valtavan iso) seurattessa tarkasti puuhiamme. Yksi koira löytyi sitten hetken päästä pinteestä vessasta. Se oli tietysti seurannut pappaa hänen esitellessään paikkoja ja jäänyt vessan oven taakse. Ei se haukkua kehdannut, oli vaan muuten nolo.

Kyytiläinen ei ollut koskaan käynyt Nordkappissa, joten siellä olikin tarkoitus käydä seuraavan päivän aikana. Jos olisimme olleet viisaita, olisimme ottaneet mökin toiseksikin yöksi, jättäneet liiat kamat sinne ja käyneet Nordkappissa hieman kevyemmin varustein. Tällainenhan ei tietenkään silloin tullut mieleen, mutta vihjeeksi vaan toisille samoilla seuduilla liikkujille. Yöpymispaikan virallinen nimi muuten oli: OLDER-FJORD CAMP OG HYTTEUTLEIE.

Täysin pakattuna hyvästelimme siis mukavan papan ja hänen koiransa. Sitten suuntasimme kohti Kåfjordia, josta lähtisi lautta Nordkappiin. Valtavan Porsangenin vuonon rannalla kulkevaa tietä on joku sanonut

yksitoikkoiseksi, mutta on se ainakin kuin luotu kaksipyöräisiä varten. Onhan siinä kiperiä mutkia ja muutamia kovia nousuja. Olipa sinne ilmestynyt toinenkin tunneli sitten viimekertaisen käyntini jälkeen. Hauskasti liuskoina murenevat kalliot muistin myös ennestään.

Sataa tihuutteli kun pääsimme lauttarantaan. Ensimmäinen tietenkään lunastaa lauttalippu ennenkuin pääsi edes paikoitusalueelle. Kahdelta hengeltä ja mp:ltä oli matka yhteen suuntaan 64 Nkr (eli n. 45,50 Fmk). Lautta oli tietysti juuri irtautunut rannasta, joten edessä oli puolitoistatuntinen tauko. Eipä kuitenkaan hätää, siellä oli "venterom" eli odotushuone, jossa saattoi lämmitellä ja runsaasti matkamuiستomyymälöitä, jotka kolumme tarkkaan läpi. Nordkapp -aiheista rihkamaa oli kovasti tarjolla ja postikorttiin olisi jo sieltä saanut Nordkappin postileiman! Perillä ei siis tarvitsisi siinä mielessä edes käydä.

Saksalaisia ja italialaisia motoristeja oli totta kai menossa runsaasti yli. Heidän kalustonsa näytti muodostuvan pääasiassa isoista enduroista. Yleensä pyörän päällä oli vain kuski lopun tilan viedessä valtaisa, epämääräisesti pakattu tavararöykkiö.

Lautta tuli aikanaan, ja ketkäs sieltä rullasivatkaan ensimmäisinä ulos kuin tutut eestiläiset! Olivat he todella käyneet perillä asti kuten uhkasivatkin — hieno homma. Me ajoimme sitten vuorostamme sisään ja aika täyteen lautta matkustavaisista tulikin. Merimatka Magerøyen saarelle kesti noin 45 minuuttia.

Lauttamme karahti Länsi-Ruijan suurimman kalastajakylän Honningsvågin laiturin. Vielä olisi 36 kilometriä saaren pohjoispäähän Nordkappiin. "Senhän ajaa äkkiä", tuomasin. Aikaisemmillä kerroilla tie oli tosin ollut osittain soralla, mutta "eiköhän se olisi jo kokonaan asfaltoitu", arvelin optimistisesti.

Nordkappin karua "kuumaisemaa".

Mutta mitä vielä! Heti alussa oli jo melkoinen tietyö käynnissä, niin että saksalaiset motoristitkin (enduroineen) pudistelivat päätään, siinä odotellessamme työkoneiden tekevän tilaa. Kun vielä sateli vettä, alkoi melkoinen taiteilu eteenpäin, olihan välillä jyrkkääkin nousua. Tie olisi muuten ollut melko vaihteleva kulkiessaan arktisen maaston halki vuonon haaroja seuraten, kuilujen läpi ja tunturilakeuksien kautta, mutta tarkkaavaisuus ei oikein riittänyt kuin tiellä pysymiseen. Vaihtelua oli siinä mielessä, että tien pintaan oli laitettu punaista, ruskeaa ja mustaa soraa omina pätkinään. Välillä oli sentään muutama huonohko asfalttipinta, mutta pääosin tie oli siis remontin alla. Vai tuntuiko se vaan siltä, kun matkaan tuntui kuluvan kokonainen iäisyys. Kävihän siinä jo mielessäni, että jos olisin tuon tiennyt, en välttämättä olisi lähtenyt ollenkaan.

Euroopan huipulla

Ilmeeksemme saavuimme kuitenkin perille. Olipa mahtavaa! Tunsin tehneeni suurin uroteon ajamalla matkan katupyörällä ja kaksipäällä. Paikoitusalueen portilla piti lunastaa lippu (90 Nkr / h:lö), jolla paitsi pääsi pysäköintialueelle, myös v. -88 rakennettuun ns "Elämyseskuskeskukseen". Sitä ei ollutkaan edellisellä käynnilläni, eli jotain uutta minullekin. Ajoimme ajokkimme samantien keskuksen seinän viereen. Siellä oli rivissä kymmeniä kuraisia enduroja. Ainaakin sovimme hyvin joukkoon kuraisuuden perusteella.

Elämyseskuskeskuksessa olikin miellyttävän lämmintä hyttävän matkan jälkeen. Katsojastakin näytti piisaavan. Oli matkamuis-toliikkeitä, Siamin kuninkaan kivi (!), pos-

titoimistoja, pikabaareja ym. ym. ...

Mielenkiintoisin nähtävyys oli ns. supervideoteatteri, jossa oli kokonaista 225 asteen valkokangas. Siellä saattoi katsoa 17 minuutin filmin Ruijan neljästä vuodenaajasta. Vauhdikas filmi oli jaettu viiteen eri ruutuun, joista jokainen oli kuvattu eri kameralla. Esitykset olivat tunnin välein ja kävimme katsomassa sen toiseenkin kertaan.

Toinen mieleenjäädnyt paikka oli "THE ROYAL NORTH CAPE HALL", eli maanalainen tunneli, jonka seinillä oli kuvattu dioraman keinoin Nordkappin historian tärkeitä tapahtumia. Olivat muuten parhaimman näköiset dioramat, mitä olen koskaan nähnyt. Esim. myskyävä meri purjelaivoineen ja taustalla kohoavine kallioineen oli todella erinomaista työtä, vaikka vain pienoismallinakin. Tunnelin päässä saattoi ihailla sateista näköalaa valtavan ikkunan läpi. Terassilta saattoi kurkistaa mereen, joka tyrskysi kolmesataa metriä alempana. Hetken hiljentymiseen löytyi myös pieni kappeli.

Tapasimme myös jäätelöä ostaessamme suomalaisen motoristin, joka Bemarillaan oli tullut laivalla saarelle Hurtigrute -reittiä pitkin Hammerfestista saakka. Ei hänkään tietä erityisesti kiitellyt. Taisi kaveri olla Espoosta lähtöisin.

Useita tunteja paikalla viihdyttyämme, postikortit kirjoitettuumme ja valokuvat otettuumme, olikin aika pukeutua sadeasuihin. Onneksi ne saattoi laittaa päälle sisätiloissa. Kanssaihmiset katsoivat meitä jotenkin sääliävästi. Ajattelin jo kauhulla paluumatkaa. Taas olisi edessä rankka endurotaival. Vaikka sitten loppujen lopuksi paluumatka olikin helpompi kuin tullessa. Kai sen takia, että tiesi mitä oli edessä. Saksalaiset endurot pyyhkivät tietenkin kahta puolta ohi, mutta perässä mekin tulimme — hitaasti mutta varmasti. Jäipä pari endurokuskia katso- maankin, pääsisimmekö erään erityisen huo-

non kohdan yli, mikä oli erittäin ystävällistä.

Honningvågenissa tuli päästettyä pitkä helpotuksenhuokaus. Olimme tehneet sen — käyneet Nordkappissa! Eipä maankulku- neuvolla pohjoisemmaksi Euroopan mantee- reella pääsekään. Minulle tämä oli jo kolmas käyntikerta (ja joka kerta erimerkkisellä moottoripyörällä). Kumppanikin vaikutti näkemäänsä tyytyväiseltä.

Taas piti maksaa 64 Nkr:n lauttamaksu saavuttuamme satamaan. Oli jo aika myöhä, eikä menijöitä ollut juuri montaa. Lautta oli vasta tulolla, joten odotushuoneessa oli aikaa pestä kurat pois, jota oli kyllä naamaan asti. Muutama kahvikupponen omasta termoksesta virkisti kummasti. Eipä tässä enää mitään hengenhätää ollut.

Aikanaan pääsimme sitten yli Kåfjordiin. Siellä pelottelin ensitöikseni erään englantilaisen matkailuautokuskin kertomalla hirveästä tiestä. Sitten matkamme jatkui jo tuttua tietä, kohti Olderfjordia. Nyt olin mukava lasketella menemään. Kello oli jo niin paljon, että muuta liikennettä ei juuri ollut, eikä satanutkaan (!). Siinä tuli todella nautiskeltua hyväpintaisesta tiestä ja upeista kurveista. Kyytiläinen arveli, että eipä ollut enää mitään "pappavauhkia", kuten normaalisti (?).

Sitten ohitimme leirialueen, jossa oli se halpa mökki. Eihän sinne enää niin myöhään viitsinyt mennä kolkuttelemaan. Sen kun siis olisi arvannut varata etukäteen toiseksi yöksi, niin nyt olisi päässyt suoraapäätä lämpimään nukkumaan. No, eipähän tuollaiset tule aina ajoissa mieleen, joten matka jatkui eteenpäin.

Ajoimme vielä pitkän siivun valoisaa yötä, ennenkuin löysimme sopivantuntuisen ja rauhallisen telttapaikan maastosta. Aikaisemmin mökin sähköliedellä valmistettua Meksikonpataa oli tehty isompi erä ja otettu mukaan. Nyt se teki kauppansa vielä retki- keittimellä lämmitettynä.

Apua! Lunta kesällä.

Koillista kohden

Lakselvissä tehtiin täydentäviä eväsoksia paikallisessa kauppahallissa ja tavattiin siellä kaksi pariskuntaa suomalaisia motoristeja. He olivat myös menossa Nordkappiin. Kerroin heille huonosta tiestä, mutta toivottavasti he eivät siitä säikähtäneet, vaan todella kävivät perillä asti.

Koska sateli vettä, tuntui siltä, että voisi taas vaihteeksi mennä yöksi mökkiin. Ifjord Campingilta löytyi sellainen — tosin moninverroin kalliimpi kuin se "papan mökki". Sitäpaitsi Visa ei kelvannut maksuvälineeksi, kuten ei yleensäkaan norjalaisilla leirintäalueilla. Tuo camping -alue vaikutti jotenkin nuhriselta ja täyteenahdetulta, mutta jäimme kuitenkin siihen. Mökin köyhähkö sisustus käsitti vain kaksi laveria, tuolin,

huteran pöydän ja sähkölevyn. Sähköpatteri sentään oli ja sen eteen kasattiin kostuneet kengät ja hanskat. Sitten olikin jo aika syödä kotoa asti kulkeutunut hernekeitto. Olipahan taas yksi purkki vähemmän painamassa pakkauksia.

Oli jo torstaiamu. Lähtömme venyi taas puolille päiville, kun ei pidetty tapamme mukaan kiirettä. Mökin seinällä oleva lappu käski monella kielellä jopa luuttuamaan lattian poislähtiessä, mutta katsoimme ettemme olleet sotkeneet paikkoja. Kevyt siivous mielestämme riitti. Ja taas maantie kutsui.

Ifjordfjellet on korkein kohta Lakselvin ja Tenon välillä, 370 metriä merenpinnan yläpuolella. Siellä otettiin lumikuvia. Oli hasua seistä lumen keskellä kesällä ja viskoa toista lumipalloilla. Tosin kesäisen lämmintä ei siltikään ollut.

Tana bru (= Tenon silta) on Tenon kun-

nan keskus, jossa haeskelimme kovasti Kirkkoniemeeseen menevää tietä. Lähdimmekin ensin väärää tietä, eikä auttanut kuin palata takaisin ja kysyä infosta oikeaa suuntaa. Tana brussa näin muuten pohjoisimman ja reissun ainoan moottoripyöräpoliisiin.

Varangerin vuonon eteläpuolta kulkeva tie vei meidät lopulta Kirknesiin eli Kirkkoniemeeseen, pieneen n. viidentuhannen asukkaan kaivoskaupunkiin. Kierros kaupungissa riitti meille. Tuli mieleen, että Venäjän rajakaan ei ole kaukana.

Grense Jakobselv -nimisessä paikassa pitäisi olla leirintäalue (ainakin kartan mukaan) ja se olisi aivan rajan pinnassa — siispa sinne. Aikamme ajettuamme, tulimme Storskogiin, josta olisi virallisestikin päässyt Venäjän puolelle — vaan ei menty. Sensijaan käännyimme viimeiselle etapille, joka osoittautui kapeaksi hiekkatieksi. Tie kulki aivan Venäjän ja Norjan rajajoen reunaa pitkin.

Lopulta olimme tuossa rajajoen rannalla sijaitsevassa kylässä. Taikka eipä siellä montaakaan taloa ollut. Muuten, alueen kuulumista Norjalle tahdottiin aikoinaan korostaa rakentamalla kylään protestanttinen kappeli (kuningas Oscar II:n kappeli) v. 1869. Se näytti kuitenkin olevan restauroinnin alla, joten sinne ei päästy tutustumaan.

Ajoimme aivan tien päähän. Siellä oli muutama kalastajamökki sekä jokunen turisti autoineen. Meri ja karut kalliot olivat hallitsevimpia elementtejä. Olimme tulleet maailman ääriin.

Mutta miten kās sen leirialueen kanssa oli? Muistin, että olin nähnyt vaatimattoman leirialueen kyltin hetki sitten. Ajoimme hie- man takaisin päin ja kyllä, muutama pienenpieni lautamökki siellä seiso. Alue oli täysin hiljainen. Kyltissä luki vain: "AVVISNING I KIRKA", jonka käänsin: näyttö kirkossa. Mutta sehän oli remontissa?

Erään mökin edessä oli kaksi isoa endu-

roa ja kohtapa sieltä tulikin ulos saksalainen motoristi ilmeisesti pyörämme äänen houkuttelemana. Hän kertoi, että leirialueen hoitaja asuu läheisessä talossa (eikä missään kirkossa) ja saattaaapa joku mökki vielä olla vapaanakin. Lähdin kysymään ja talosta löytynyt vanha rouva kertoi kaikkien mökkien valitettavasti olevan varattuja — ja selvällä suomen kielellä! Mutta telttapaikka ei ollut kallis — 25 Nkr.

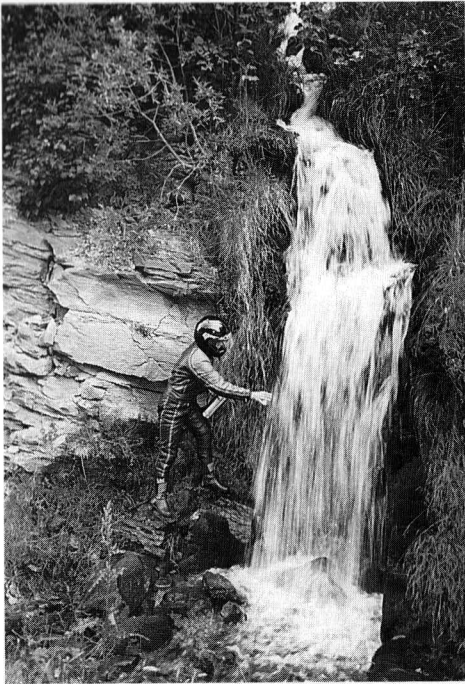
Mikäpäs siinä. Ei oikein huvittanut enää jatkaa matkaakaan, oli sadellut taas pitkin päivää. Laitoimme teltan pystyyn pienelle ruohokentälle ja rupesimme nukkumaan.

Seuraavana aamuna heräsimme sellaiseen ihmeeseen, että aurinko paistoi ja teltassa oli suorastaan kuuma. Oli erinomaisen mukavaan keitellä kahvia auringon lämmössä. Samalla kyllä hytetyt olivat lämmenneet ja olivat innolla kimpussa.

Saksalaisetkin naapurimökistä lähtivät liikkeelle, siivottaan ja jopa luuttuutaan lattian (!). Toinen enduropyörä oli muuten tytön. Pariskunta kertoi tällä kertaa jättävänsä Nordkappin väliin, kun olivat olleet siellä aikaisemmin.

Kävimme vielä uudestaan tien päässä. Kiipeilimme kallioilla ja ihmettelimme salaperäisiä raunioita — varmaan sodanaikaisia bunkkerien jäännöksiä. Yritimme tiirata olisiko Venäjän puolen vartiotorneissa keitään. Hiljaiselta kyllä näytti.

Poistullessa pistäydymme vielä pienellä kappelin kupeessa olevalla hautausmaalla. Yhtään uutta hautaa ei siellä ollut. Vanhimmat olivat vuosisadan alusta ja uusimmatkin 40 -luvulta. Olin kuullut, että kun kylän kalastajamiehet yksi toisensa jälkeen olivat menehtyneet merelle ankariin olosuhteisiin, olivat kylän naiset yksi toisensa jälkeen muuttaneet pois ja näin koko kylä olisi autoitunut. Eihän siellä nytkään asunut kuin muutama satunnainen kalastaja. Sinällänsä kyllä tuo Grense Jakobselv oli ihan käymisen

Näin helppo on saada kahvivesi Norjassa.

arvoinen paikka.

Kirkkoniemeen palailtiin samaa tietä. Kierrellessämme nyt paremmalla ajalla ja kuivemmissa merkeissä kaupunkia, näimme sitten eräällä kadulla ihmisvilinää. Mitähän siellä oikein touhuttiin? Venäläiset olivat panneet siellä pystyyn oikein katukaupan. Kaikkea mahdollista krääsää oli myynnissä, myös ihan käyttökelpoistakin tavaraa. Eivätkä hinnat olleet hirveitä. Kauppa kävi vilkkaana ja olihan meidänkin suorastaan "pakko" ostaa jotain. Yhteistä kieltä ei ollut, mutta hinnat aina selvisivät paperiin kirjoittamalla, ilmaa piirtämällä tai taskulaskimen näytöllä. Saatiinpahan mukavasti kulumaan viimeiset Norjan kruunut. Olivat muuten nämä venäläiset kai tulleet Norjaan siitä aikaisemmin mainitusta rajanylityspaikasta. Osa myyntiporukkaa rupesi sitten pakkailemaan myymättömiä tavaroita Ladoihin

ja siirtyi läheiseen supermarkettiin ostamaan elintarvikkeita saamallaan kruunuilla. Aivan oikein, mitäpä tekoa niillä kruunuilla Venäjällä olisi tehnytään.

Se Kirkkoniemen ilmeisesti ainoa Harrikkakuskikin väsyi lopulta esittelemästä ajokkia. Vaan kyllä sen kaikki huomasiivat ja näkivät — niin monta kertaa se kiersi torin. Vaikutti vaan meikäläisestä jotenkin joutavanpäiväiseltä touhulta.

Me lähdimme vihdoinkin kohti Suomen rajaa. Kirkkoniemestä lähtiessä täytyi ensin ajaa sotilasalueen läpi jonne ei olisi saanut edes pysähtyä. Pysähdyimme kuitenkin ja otimme kuvan — kiellettyä kai sekin. Komeaa ukonilmaa ja salamointia saimme myös ihailla eräällä levähdyspaikalla. Yrittipä siinä eräs suomalainen turisti kuvata videolle mahtavia salamoita. Vielä ennen rajaa rop-sautti taivas pienet sateet.

Suomen rajalta odotti sitten parinkymmenen kilometrin tietyöpatkka. Tosin ei kovin paha. Senjälkeen alkoikin erittäin hyvät pintainen ja mutkainen asfalttitie kohti Kaamasta. Tämähän olikin se Junnu Vainion lauluissaan tutuksi tekemä tie ("kauheet on mutkat Kaamasen tiessä ...jne"). Vähäinen liikenne houkutteli taas reippaaseen vauhtiin.

Ilta oli jo aika pitkällä, kun saavuimme Ivaloon Jänkhämotoristien (ry) pääpaikkaan. Ajoinkin samantien puheenjohtajan talolle, josta aina onkin löytynyt yösija, kuulunhan itsekin Jänkhämotoristeihin. Tällä kertaa itse pj. ei ollut paikalla — hän oli porukan kanssa lähtenyt Geirangerin vuonolle, mutta yöpaikka ja sauna järjestyi silti.

Aamulla sateli vaihteeksi vettä lähtiesämme liikkeelle. Sodankylän paikkeilla ei enää satanut. Sieltä ostelimme Lapin matkamuuistoja ja söimme poronlihapiizat paikallisessa pubissa, joka vielä eli kesäisen elokuvajuhlan hengessä.

Seuraava pysähdyspaikka oli Rovanie-

men Napapiiri, josta ostettiin (!) lisää Lapin matkamuuistoja. Kyllähän siellä muutenkin aina katsottavaa riittää. Joulupukkikin kyssäisi, että onko kiva ajaa moottoripyörällä. Turisteja oli tavan mukaan valtavasti. Ouluun ei enää ollut kuin parisataa kilometriä. Iin haminassa jaksettiin sentään vielä pyörähtää. Sehän on idyllinen puutaloyhdyskunta Iissä.

Kotiin Kemijärvelle oli vielä kolmesataa kilometriä, mutta sitä ei tarvinnut ajaa sen-

tään ihan heti.

Kun sitten aikoinani olin kotona, laskin kilometrejä kertyneen sentään 3.290. Takarengaskin oli kulunut sileäksi, vaikka vasta edellissyksynä olin sen vaihtanut. Ne on karkeita nuo Norjan tiet.

Mutta taas se kiviseita sinne Norjaan jäi rakentamatta, kyllä siellä täytyy käydä taas uudestaan vaikka nuo kelit ovatkin aika vaihtelevia. Muisteli

Kemijärven Jaska

£ Ostetaan \$

Ostan epäkuntoisen, puutteellisen tms. **DUCATI** -merkkisen moottoripyörän (350 - 450), 60 - 70 luvulta tai sellaisen yksittäisiä osia. (Lähinnä moottorin.)
Jussi Kotoneva
Puh. ilt. 964 - 484 7639

£ Myydään \$

Myyn **HONDA VF 500 F II**
- vuosimallia -86
- ajettu 25 000 km
- varustettu kokokatteella
Aarno Ihatsu
Puh t. 90 - 804 77241
k. 90 - 149 6016

Moto toimii jo metsissämme

Liikennevilkku -lehden numerossa 3/92 olevassa kirjoituksessa sivulla 17-18 tarjotaan moottoripyörän uudeksi nimeksi sanaa moto. Sanalle moto on kuitenkin jo aikaisemmin vakiintunut toinen merkitys. Metsäteollisuudessa on puutavaran koneellisen hakkuun kehittyessä käytetty moto nimitystä puutavaraa valmistavista monitoimikoneista. Tällöin tarkoitetaan konetta, mikä kaataa, karsii, mittaa, katkaisee ja kasaa puutavaran maastokuljetusta varten.

Moto nimitys on ollut käytössä tässä yhteydessä noin 20 vuotta. Se on ehkä enemmän tai vähemmän epävirallinen, mutta se esiintyy joka tapauksessa puunjalostusalan ammattinimikkeistössä, metsäalan kielenkäytössä. Tällä hetkellä näille koneille ollaan virallistamassa nimeä hakkuukone.

Niin tai näin, mutta itse en ottaisi moto nimitystä käyttöön moottoripyörästä. Perusteluja en osaa esittää, se vain tuntuu väkisin haetulta eikä oikein sopivalta, mutta sehän on taas ihan toinen asia.

**Koulutuspäällikkö
Reijo Honkasalo
Enso Publication Papers Oy Ltd**

MC Hampit -Story

No joo. Tämä juttu tulee noin ½ vuotta myöhässä, kun on (mukamas) ollut niin kiirusta, ettei ole kynään kerennyt tarttumaan. Kovasti kyllä on mielessä käynyt tämä kirjoittaminen ja jotain tuolle "Papalle" (Linjaman Sepolle) mainitsinkin Saaristo-ajossa, että älä hättäile, vastataan kun keritään.

Ei muuta kuin asiaan, eliikkä me MC HAMPIT olemme varsin kirjava kokoelma tällaisia "Oman polun tallaajia" ja enemmistö meistä ajalee mieluummin jalat edempänä kuin pää, eliikkä olemme "viehtyneitä" tähän customiin lähinnä ja kerhostamme löytyykin kaksi erikoisempaa, vähemmän Suomessa nähtyä Honda Shadow:ta, nimittäin sekä 500 cc, että 1100 cc Shadow.

No eipäs mainosteta enempää, mutta kerhomme historiikista sen verran kerrotta-

koon, että tulimme noin 3 vuotta sitten kamujen kanssa siihen tulokseen asiaa mietiskelyämme, että olisi niin mukava ajella "omalla porukalla", joten niinpä päätimme laittaa klubin pystyyn. Siitäpä heti tuumasta toimeen, mutta sakista puuttui vielä tuo olenainen, nimittäin nimi. Siinäpä kilvan mietimme eri vaihtoehtoja kerhon nimeksi, kunnes Keijo tokaisi, että eikös Hampit sovi kun kaikkihan me tällaisia Hamppeja ollaan?

Nyt oli nimi, joten Anni ja minä saimme kerhon logon suunniteltavaksi, vaatimukseksi pojilta oli, että pyörä ja pullo, keksikää loput! Aikamme piirtelimme ja suttasimme kynänpäätä pureskellen kunnes juolahti mieleeni idea, jonka hetimiten myös kuvaksi piirsin. Siitä kuvasta väki piti niin, että se valittiin yksimielisesti MC HAMPPIEN vi-

rälliseksi kerhologoksi. Onhan tuo logo ihmetystä ja hilpeyttäkin herättänyt, kuten eräskin sakemani männävuosina kysäisi, että miksi ei kuvan miehellä ole housuja? Siinä kuumeisesti mietin, mitä vastaan ja sanoin sakulle, että katsoopi kuvaa ja kertoo tarviiko setä kuvassa housuja, onhan sillä pyörä, pullo ja bootsit! Sakemani aikansa päättä kallisteli ja totesi, että eipä taida kuvan mies housuja tarvita!

Meitä Hamppeja on noin 15 jäsentä, joten ei ole kerho suuri, mutta onpahan sitäkin kansainvälisempi, sillä on tullut enimmäkseen viettäviä pyörän päällä Eurooppaa kiertäen ja viikonloput käyty koto-Suomen ralleja.

Omaa toimintaa on ilmennyt pikkujoulujen merkeissä, jolloin varattiin mukavasta olutravintolasta piiiitkää, piiiitkää pöytä ja olimmekin ravintolan muiden asiakkaiden keskipiste siinä hauskaa pitäessämme. (Taisi olla muillakin meitä seuratessa hauskaa, ilmeistä päätellen). Olemme myös vuokratteet viikonlopuksi hirsihuvilan tuolta Tam-

melan suunnalta, jonne olemme porukalla menneet saunomaan ja pitämään hauskaa. (Lauantaina piti Forssan ravitsemusliikkeestä lisää janojuomia hakea, ettei kesken lopu...)

Minkäänlaisia kerhotiloja meillä ei ole, eikä myöskään virallista / säännöllistä toimintaa (vielä jäsenmaksusta puhumattakaan). Onpahan mietitty tuohon SMOTOonkin liittymistä useamman kerran, mutta on jäänyt asia toistaiseksi taka-alalle näitten kaikkien kiirusten keskellä.

Lyhyesti sanottuna pidämme hauskaa kun siltä tuntuu, ajellemme ja nautimme moottoripyöräilystä sekä elämästä.

P.S. Kiitoksia vaan vielä Mikkeliläisille Rottarallista, niin edellisistä kuin tämänvuotisestakin. Toivottavasti vielä törmäilään tänä syksynä jossain päin Suomea hauskampidon merkeissä!

Toivoopi:

Niina Jokelainen
MC HAMPIT

Löytötavaroita

Kontion jälkeisiä säilytetään lokakuun loppuun. Kysele kadonneista tavaroista tuntomerkein numerosta 90 - 298 6432

MP-Lehden tilausmaksut vuodelle 1992.

MP69:n jäsenenä sinulla on edelleen mahdollisuus saada 15% alennus normaalihinnoista.

Tilauhinnat ovat seuraavat:

Vuositilaus	240,- mk	(norm. 285,- mk)
Kestotilaus	225,- mk	(norm. 265,- mk)
VIP-Club	265,- mk	(norm. 315,- mk)

Hallituksen päättämää

Lauantai 6.6. klo 18-20.30 Orivesi. Paikalla: Pertti, Minna, Matti, Antti, Jarkko, Toni, Jussi, Arto, Riikka, Vesa Vieno, Tommi Koski, Merja Aaltonen ja Jaana Korhonen.

- Alkurutiinit: kokouksen avaus...edellisen kokouksen pöytäkirjan tarkastaminen
- Kokoontumisajot: Keskustelua Kontio-ralli '92:n käytännön järjestelyistä. Syysilta järjestetään TFMK:n kanssa 5.9.92 Orivedellä, Säynäniemessä.
- Motoristi Survival: Kerho on järjestänyt kevään aikana kuusi Motoristi Survival -tapahtumaa.
- Alue toiminta: Pirkanmaan matkamotoristien alajaos perustettiin 23.3.92 klo 19.00. Puheenjohtajana toimii Pekka Kulju ja rahastonhoitajana Virpi Mäkipää.
- Hirviasiaa: Toni, Esa, Pertti, Jarkko, KH ja Hahtala veivät sanaa hirvimiehille. Keskusteltiin hirviaitojen lisäämisestä ja tienvarsien raivauksesta. Hirvimiehet lupautuivat tekemään hirviaidat talkootyönä,

mikäli ainekset aitoihin saadaan lahjoituksena. Lopuksi varoiteltiin, että hirvet liikkuvat varsinkin ilta- ja aamuhämärissä.

- Ilmoitusasioita: Kerhon koulutuspyörä Suzuki 125cc on vaihdettu ilman välirahaa MZ 250:een.
- Hanna Kinnunen oli läsnä Aki Ouran hautajaisissa.
- Seuraava kokous: Minna ja Arto järjestävät seuraavan kokouksen 9.8.92.

Sunnuntai 9.8. klo 12-15, Mototrip, Siuntio. paikalla: Pertti, Minna, Matti, Jarkko, Jussi, Arto, Bo, Jutta, Pope eli Markku Piispa (Kontio '93) Jaana sekä Kirsi.

- Alkurutiinit: avaus...edellisen pöytäkirjan hyväksyminen.
- Kokoontumisajot: Kontio '92:sta todettiin, että teltan kaatumista lukuunottamatta homma hoidettiin hyvin. Kontio '93:

sopimus paikasta tehty, keskustelua kuuluista, ennakoilmoittautuminen kuten ennen. Syysilta 5-6.9. Oriveden Säynäniemessä.

- Motoristi: Lehti on alittanut arvioidun budjetin. Ensi vuonna saadaan ehkä useampi värinumero.
- NMR: Kopion Bon laatimasta raportista NMR:n vuoden '91 vuosikokouksesta saa sihteeriltä. Vuoden '92 kokous pidetään

19.9.92 Morassa, Ruotsissa, jonne Bo Nyquist ja Guy Wikström lähtevät edustamaan kerhoa.

- Vuosikokous: 12.9. klo 16.00 Rautavaarassa
- Ilmoitusasiat: Keskustelua hallituksen ensi kauden henkilövalinnoista.
- Seuraava kokous: 5.9. klo 14.00 Oriveden Säynäniemessä.

Moto-osat kerhoetu

**moto
osat**

Käytetyt varaosat erikoishintaan jäsenkortin esittämällä.

Nyt myös katteiden korjaukset ja maalaukset

Sammonkatu 64

33540 TAMPERE

Puh. (931) 557 444

MOTOPOST OY

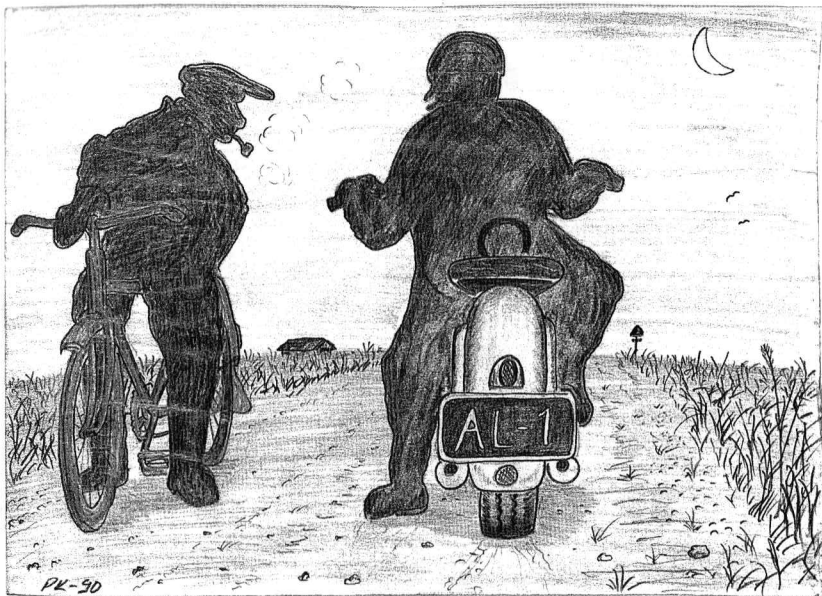

15 %:n alennus huolto-osista ja renkaista

Motopost Oy
Hiidensilta
03250 OJAKKALA
Puh. 90 - 2271 728

MP-69 jäsenet saavat Motopost Oy:ltä tilatuista osista 15 % alennuksen listahinnoista ilmoittamalla jäsennumeronsa tilauksen yhteydessä.

Tilaa ilmainen luettelo numerosta 90 - 2271 728.

Kuudestoista Aamu eli Syy ja Seuraus

Oli ajettu viikkoja Euroopan teillä.
Joka ilta sama ohjelma meillä.
Asuimme luukuissa motellien,
Gasthausien, hotellien.

Kun suihkuss on käyty
ja vaihdettu kuteet,
alakertaan "Lets Gou Luteet".

Hovimestari mustassa puvussaan,
on vastassa, syvään kumartaa
ja parhaaseen pöytään ohjaa.

On aloitus aina tavallinen:
Kolme isoa olutta, Bitte,
noh ainmaal — on sama uudelleen
ja ruokalista sitte.

Sitä tilataan sapuskaa parhaasta päästä;
nämä pojat ei kyllä zlotyja säästä.

Tulee ensiksi pöytään alkupalaa,
sienisooisia, lohikalaa.

Hiki päässä kyyppari ruokia rahtaa.
Varmaan mielessään tuumii:

Nuo miljonäärejä olla mahtaa.
On koittanut aamu se kuudestoista.
Tuskin ennen oon kokenut samanmoista.
Kuin olisi lyijystä päänuppi
ja henki haisee kuin tuhkakuppi.
Kun varoen yritän kylkeä kääntää,
peräpuoli pahasti ääntää.
Jokin vatsassa kiertää ja vääntää.

Hädin tuskin oon ehtinyt silmäni avaa,
ala vessaan täyttää vauhtia ravaa.
On suolissa hirveä paine.
Hyvä, että saan kalsarit nilkkoihin asti
kun jo pyttyhyn räjähtää wetelä lasti.

Vasta puolelta päivin jatketaan matkaa.
Yhä olo on heikko, kädet vapisee, vatkaa.
Ainahan sitä reissussa sattuu
— jospa siihenkin tottuu
kun aina sattuu.

E. J. Salo -90

69 SHOP

College	100
T-paita	55
Lippis	25
Reppu	95
Matkapussi	50
Motoristi-kansio	25
Kangasmerkki	15
Iso tarra	10
Pieni tarra	3
Juliste	10
Postikortti	3
Vuosilaatta (Kontio ja Talviralli)	10
Peruslaatta (Kontio ja Talviralli)	40
Pyörämerkki (etukäteismaksu)	110
Kerhopyyhe	65
Taskumatti	65
Kerhotuoppi	40
Juhlatauoppi (etukäteismaksu)	180
Rintamerkki	50
Ajohanskat	295
Pikeepaita	100
Pikeetakki	150
Solmio	30

TULE, TUTUSTU, OSTA!

**69 SHOP Mototrip, Sunnanvik
SOITA, KYSELE, TILAA!**

Arto 90 - 298 6432 tai 296 3232